

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Sayı - 63 - Mayıs

Fiyatı 1 TL - KDV Dahil

**DENİZ
İSYAN
DEVİRİM**

DENİZLER YILI

HALKIN DENİZİ DENİZLEŞEN HALKLA

İSTANBUL

İZMİR

ANTEP

ANKARA

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Yeni bir sayımızla yine sizlerle birlikteyiz. Bu sayımızda Mayıs ayının coşkusıyla selamlıyoruz sizleri. İşçilerin, emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta, kitleler Taksim Meydanı'na, bir devrim meydanına yürüresine akın ettiler. Ve haykırdılar sloganlarını öfke ile, haykırdılar sloganlarını korkusuz ve haykırdılar sloganlarını yaklaşan devrimin inancı ile...

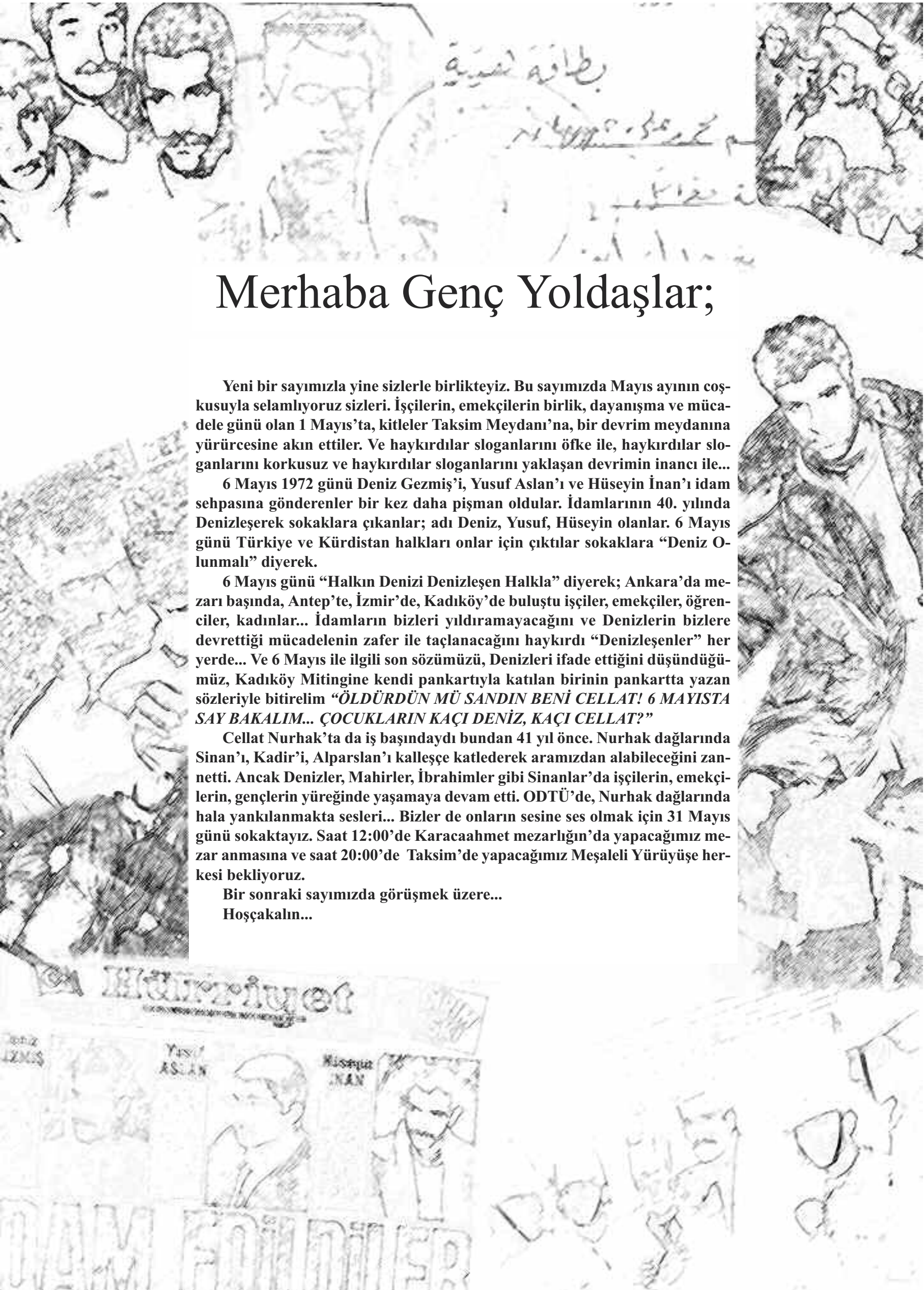
6 Mayıs 1972 günü Deniz Gezmiş'i, Yusuf Aslan'ı ve Hüseyin İnan'ı idam sehpasına gönderenler bir kez daha pişman oldular. İdamlarının 40. yılında Denizleşerek sokaklara çıkanlar; adı Deniz, Yusuf, Hüseyin olanlar. 6 Mayıs günü Türkiye ve Kürdistan halkları onlar için çıktılar sokaklara "Deniz Olunmalı" diyerek.

6 Mayıs günü "Halkın Denizi Denizleşen Halkla" diyerek; Ankara'da mezarı başında, Antep'te, İzmir'de, Kadıköy'de buluştu işçiler, emekçiler, öğrenciler, kadınlar... İdamların bizleri yıldıramayacağını ve Denizlerin bizlere devrettiği mücadelenin zafer ile taçlanacağını haykırdı "Denizleşenler" her yerde... Ve 6 Mayıs ile ilgili son sözümüzü, Denizleri ifade ettiğini düşündüğümüz, Kadıköy Mitingine kendi pankartıyla katılan birinin pankartta yazan sözleriyle bitirelim "ÖLDÜRDÜN MÜ SANDIN BENİ CELLAT! 6 MAYISTA SAY BAKALIM... ÇOCUKLARIN KAÇI DENİZ, KAÇI CELLAT?"

Cellat Nurhak'ta da iş başındaydı bundan 41 yıl önce. Nurhak dağlarında Sinan'ı, Kadir'i, Alparslan'ı kalleşçe katlederek aramızdan alabileceğini zannetti. Ancak Denizler, Mahirler, İbrahimler gibi Sinanlar'da işçilerin, emekçilerin, gençlerin yüreğinde yaşamaya devam etti. ODTÜ'de, Nurhak dağlarında hala yankılanmakta sesleri... Bizler de onların sesine ses olmak için 31 Mayıs günü sokaktayız. Saat 12:00'de Karacaahmet mezarlığın'da yapacağımız mezar anmasına ve saat 20:00'de Taksim'de yapacağımız Meşaleli Yürüyüşe herkesi bekliyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Hoşçakalın...

GENÇLİK MÜCADELESİNİN YÖNÜ NE OLMALIDIR?

| Umut Güneş

“Az olmamız felaket değil, milyonlar bizimle olacaktır” V. I. LENİN

**Gençliği örgütlemeliyiz!
Gençliği örgütleyecek devrimci araçlarımız ve politikalarımız var! 1 Mayıs ve 6 Mayıs Deniz anmaları bunu gösterdi. Denizlerin devrimci özü Leninistlerin yaptıkları eylemlerde kendisini gösterdi. Ama bugüne kadar yaptığımız, yapacaklarımız için bir temel oluştursa da artık yeterli değildir. Devrimci bir dönem içerisinde ise asla yapılanlar yeterli görülmemelidir! Ajitasyon ve propaganda çalışmalarımız şimdi katlanarak artmalıdır. Gençliğin olduğu her yere, kelimenin gerçek anlamıyla bir taarruzda bulunmalıyız. Fabrikalarda, atölyelerde en örgütsüz durumda olan, ama devrimin en savaşçı ve kararlı unsuru olan işçi gençliği örgütlemeliyiz.**

Devrimci kitle hareketi yükseliş içerisinde, devrimin toplumsal güçleri aynı zaman diliminde hareket halindedir. 1 Mayıs 2012 devrimin toplumsal güçlerinin bulunduğu, güçlerini birleştirdiği bir devrim meydanına dönüştü. Sömürünün ağır zincirini kırmak için mücadele yürüten işçi ve emekçiler; ezilmişliğin ve tutsaklığın sokağa döktüğü Kürt halkı ve gençliği; yakılarak yok edilmek istenen alevi inancından emekçiler, geleceksizliğin pençesinde kıvranan gençlik; özgürlüklerini kendi ellerine almaya çalışan emekçi kadınlar; tiyatrocular, sanatçılar vs. herkes oradaydı. Bu kadar geniş bir kesim aynı noktaya doğru yol alınca, işte devrimin gerçek kitle gücünün bir yansıması, Taksim’de 1 Mayıs alnında ortadaydı.

1 Mayıs 2012 bize devrimin ne kadar geniş bir tabanının hareket halinde olduğunu ve bunun da içerisinde gençliğin büyük yer işgal ettiğini göstermiş olsa da, bir başka gerçeği daha gösterdi. Katılan milyonluk kitlenin büyük kısmı bağımsız ya da çeşitli derneklerde örgütlenerek alanlara aktı. Herhangi bir sosyalist örgütlenme çatısı altında değil. Yani kitleler bir taraftan kapitalizme, onun faşist devletine karşı isyan ederken, sokaklara dökülürken; bir devrimci örgütlenme bu geniş kesimin dikkatini çekebilmiş, onlar için bir çekim merkezi haline gelebilmiş değil!

Oysa devrimci kitle hareketinin yükselişte olduğu, yığınların ayaklanmacı bir ruh hali içerisinde olduğu bugün devrimin temel sorunu budur. Kitleler için bir devrimci odak olabilmek, onların güvendiği ve bayrağı altında mücadele ettiği bir güç haline gelebilmektir. Çünkü nesnel koşullar uzunca bir süredir uygun ve koşullar bir devrim için giderek daha hazır hale geliyor. Eksik olan kitlelerle canlı, sıkı bağlar kurmuş olan bir komünist parti ve gençlik örgütlenmesidir. Kitleler için devrimci bir odak haline gelebilen devrime öncülük eder.

Devrimci Odak Olabilmek

Biz burada daha çok gençliğin örgütlenmesi meselesini işleyeceğiz. Zira devrimin zaferini tayin edecek esas güç gençliktir.

Ayrıca gençlik, özellikle de işçi gençlik şu anda, işçi sınıfının militan mücadelesini yürütmeye en uygun güç olmasına rağmen, en örgütsüz durumda olan güçtür de. Bu devrimci gençlik hareketinin ve sosyalist hareketin ciddi bir eksikliğidir

Öğrenci gençlik bu konuda çok daha ilerdedir. Hem örgütlenme düzeyi açısından hem de mücadele ve politik düzey açısından. Öğrenci gençlik yıllar yılı devrimci mücadele içerisinde, hemen her zaman var oldu ve kitleler için verdiği cesur mücadele ile moral tazeleyici bir güç oldu.

Bugünkü durumu ise daha da önemli. Hem toplum içerisinde daha fazla yer kaplıyor hem de mücadelenin yükselişinde geçmişe göre daha da önemli bir rol oynuyor. Mısır ve Tunus devrimleri bize bunu gösterdi.

Devrimci odak oluşturmak devrim iddiası olan bir komünist parti için ne kadar acil bir sorun ise; savaşçı güç gençliği örgütleyecek olan, Genç Leninistler için de aynı şekilde acil bir konudur.

Öyleyse 1 Mayıs’ta ve 6 Mayıs’ta sokaklara dökülen, geleceğe umutla bakmak isteyen ama kapitalizmde bunu göremeyen gençliği nasıl örgütleyeceğiz? Devrimci odak oluşturmak ne demektir? Bu sorulara acilen cevap bulmalıyız ve pratikte bunu hayata geçirmeliyiz.

Biz bu soruya tek cümle ile şu yanıtı veriyoruz: Devrimci odak oluşturmak, devrimci bir politika etrafında yığınları örgütlemek, yönetmek ya da yönlendirmektir.

Gençliğe devrimci politikaları götürün, görülecektir ki gençlik bu politikalar için fedakarca bir mücadele yürütecektir. Burada sorun bunun nasıl ve ne şekilde yapıldığıdır?

Ajitasyon, Propaganda ve Örgütlenme

Gençliği örgütlemeliyiz! Gençliği örgütleyecek devrimci araçlarımız ve politikalarımız var! 1 Mayıs ve 6 Mayıs Deniz anmaları bunu gösterdi. Denizlerin devrimci özü Leninistlerin yaptıkları eylemlerde kendisini gösterdi. Ama bugüne kadar yaptığımız, yapacaklarımız için bir temel oluştursa da artık yeterli değildir. Devrimci bir dönem içerisinde ise asla yapılanlar yeterli görülmemelidir!

Ajitasyon ve propaganda çalışmalarımız şimdi katlanarak artmalıdır. Gençliğin olduğu her yere, kelimenin gerçek anlamıyla bir taarruzda bulunmalıyız. Fabrikalarda, atölyelerde en örgütsüz durumda olan, ama devrimin en savaşçı ve kararlı unsuru olan işçi gençliği örgütlemeliyiz.

Liselerde, üniversitelerde, mahallelerde öğrenci gençliği örgütlemeliyiz! Derneklerde, taraftar gruplarında ya da başka alanlarda gençliği örgütlemeliyiz. Gençliğin gruplaştığı, yan yana geldiği, birlikte hareket ettiği her yere gitmeli ve onlarla canlı, sıkı bağlar kurmalıyız!

Bugüne kadar gençlik mücadelesinin temel sorunlarını, devrimin temel sorunlarını, görevlerini yazınsal alanda, diğer gençlik örgütleri ile vs. tartıştık. Ama bu artık miadını doldurdu. Dün bu konuları tartışmak gerekiyordu. Dile getirmek gerekiyordu. Ama artık eskidi ve şimdi bu sorunları en geniş kesimlerle tartışma zamanı. Çünkü geniş yığınlar, gösterdiği pratikle ve an'ın görevlerini kavramada reformist ve oportünistlerden daha ilerdediler. Dahası reformist ve oportünistler her gün yaptıkları, söyledikleri ile kitlelerden daha geri olduklarını, kendi umutsuzluklarını kitlelere mal ettiklerini ve kitlelerin önünde bir set oluşturduklarını

göstermiş oluyorlar.

Bizler devrimin sorunlarını, devrimi yapacak olan kitle ile tartışmalıyız. Doğrudan onları bu politikalara ikna etmeye çalışmalıyız. Örneğin Geçici Devrim Hükümeti politikasını üniversitelerde, fabrikalarda propaganda etmeli, tartıştırmalıyız. Ajitasyon ve propaganda bir komünistin günlük çalışmasıdır. Sürekli. Sürekli yapıldığında, doğrudan kitleyle ilişkiye geçildiğinde, kitleleri örgütlemeye, yönlendirmeye çok etkili bir araçtır.

Devrimci eylemlerin kitlelerin bilincinde nasıl bir sıçrama yarattığı Tekel işçilerinin eylemlerinde görüldü. 2012 1 Mayısını anlatan bir işçi şöyle diyor. "Ben Taksim'de devrimi hissediyorum" Temel taleplerimizi, devrimin zorunluluğunu vs. doğrudan gençlik kitlelerine götürmeliyiz. Onlarla doğrudan bağımızı kuracak çalışma biçimlerini geliştirmeli, çalışmalar içerisinde bunların sonuçlarını mutlaka değerlendirmeliyiz. Çünkü devrimimizin zaferi buna bağlıdır.

Bu nedenle ajitasyon, propaganda çalışmalarımızın özünü bu oluşturmalıdır. Ve bu öze uygun örgütlenmeler oluşturma temel uğraşımız olmalıdır. Şimdi tüm Genç Leninistler dikkatlerini, aşağıda Lenin'in vurguladığı noktalara vermelidir. Çünkü An'ın görevi budur.

"Burada söz konusu olan, tüm sosyalistlerin en tartışmasız ve en temel görevidir. Kitlelere devrimci durumun varlığını anlatmak, genişliğini ve derinliği açıklama, proletaryanın devrimci bilincini ve kararlılığını uyandırma, devrimci eylemlere geçme ve bu yönde faaliyetler yürütmek için devrimci duruma uygun örgütler yaratmada ona yardımcı olma görevi." (Lenin, Seçme Eserler 5.cilt)

1 Mayıs 2012 bize devrimin ne kadar geniş bir tabanının hareket halinde olduğunu ve bunun da içerisinde gençliğin büyük yer işgal ettiğini göstermiş olsa da, bir başka gerçeği daha gösterdi. Katılan milyonluk kitlenin büyük kısmı bağımsız ya da çeşitli derneklerde örgütlenerek alanlara aktı. Herhangi bir sosyalist örgütlenme çatısı altında değil. Yani kitleler bir taraftan kapitalizme, onun faşist devletine karşı isyan ederken, sokaklara dökülürken; bir devrimci örgütlenme bu geniş kesimin dikkatini çekebilmiş, onlar için bir çekim merkezi haline gelebilmiş değil! Oysa devrimci kitle hareketinin yükselişte olduğu, yığınların ayaklanmacı bir ruh hali içerisinde olduğu bugün devrimin temel sorunu budur. Kitleler için bir devrimci odak olabilmek, onların güvendiği ve bayrağı altında mücadele ettiği bir güç haline gelebilmektir.

NURHAK'TA YANAN DEVRİM ATEŞİ SÖNMEYECEK

Zafere Dair

Korkunç ellerinle bastırıp yararı
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.
Şimdi çıplak ve merhametsiz
bir çığlık oldu ümid...
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp koparılacaktır...

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
Düşman haşin
zalim
ve kurnaz.
Ölüyor çarpışarak insanlarımız
- halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı -
ölüyor insanlarımız
- ne kadar çok -
sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümayişe çıktılar
öyle genç
ve fütursuz...

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:
bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp
koparılacaktır...

Bundan tam 41 yıl önceydi. Deniz Gezmiş'in, Yusuf Aslan'ın ve Hüseyin İnan'ın idam edileceğinin haberi geldi, Nurhaklara, Sinanlara...

Artık onlara durmak yoktu. Onlarda öfke, yüreklerinde isyan vardı. Gözlerinde devrimin inancı... Denizlerin haberi gelir gelmez bir eylem planı yapıldı. Malatya Kürecikte bulunan ABD Radar Üssü'ne saldırılacaktı. Eylem yolundayken, bir ihbar sonucu etrafları kuşatıldı. Çıkan çatışmada üç devrimci, üç yiğit; Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alpaslan Özdoğan yoldaşlar kallesçe katledildi.

Cellat Sinanları katlederek yok edeceğini santıyordu. Ama bilmiyordu ki Sinanlar, Denizler... Öldükçe çoğalır, halklaşır.

Nurhak'ta bir ateş yaktı Sinanlar ve başlangıcı oldular büyük bir yangının. Her gün, her sene çoğaldı ateş, büyüdü yangın. Bizler 31 Mayıs Perşembe günü sizleri bu yangını büyütmeğe çağırıyoruz.

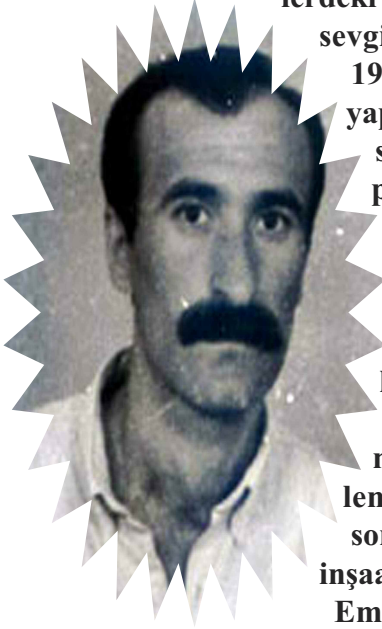
31 Mayıs Perşembe günü saat:12.00'de Karacaahmet Mezarlığı Ana Giriş Kapısı'nda buluşarak yapacağımız anma programına ve aynı gün saat 20:00'de Galatasaray lisesi önünden Taksim meydanına doğru gerçekleştireceğimiz meşaleli yürüyüşe herkesi bekliyoruz.

DÖB/ DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZ

EMİN DİKER

Emin Diker devrimci mücadele ile ilk kez Tokat'ta tanıştı. İstanbul'a geldiğinde bir emekçi semti olan Esenlerde yaşamını sürdürüyordu. Burada aynı zamanda devrimci çalışmalarda da yer alıyordu. Parti ile bağlarını yeni kurmuş olmasına rağmen, devrimci faaliyetlerde gösterdiği başarı ve disiplini ile Esenlerdeki işçi ve emekçilerin güvenini, sevgisini kazanmıştı. Nisan 1996'da TKEP/L'ye yönelik yapılan operasyonların artmasıyla, proletaryanın öncü partisinin silaha sarılması, faşizme büyük korku veriyordu. 29- 30 Nisan operasyonlarında tutsak düşen Emin yoldaş, düşmanın işkence tezgahlarında, bütün işkence ve baskılara rağmen tek bir kelime dahi söylemedi. Yoldaşı katlettikten sonra faşist devlet cesedini bir inşaata atmıştı.

Emin yoldaş partisine ve yoldaşlarına, devrim mücadelesine layık bir şekilde yaşadı. Bütün proletarya savaşçıları gibi o da kararlılığı ve cesaretiyle devrim mücadelesinin yenilmezliğini tüm bir yaşamıyla ortaya koymuştur.

Emin yoldaş partisine ve yoldaşlarına, devrim mücadelesine layık bir şekilde yaşadı. Bütün proletarya savaşçıları gibi o da kararlılığı ve cesaretiyle devrim mücadelesinin yenilmezliğini tüm bir yaşamıyla ortaya koymuştur.

SİBEL SÜRÜCÜ

1976 Tokat Niksar doğumlu Sibel yoldaş genç yaşta mücadeleyle tanışmış ve mücadele artık O'nun yaşamı haline gelmiştir. Devrime olan sarsılmaz inancı, çelik disiplini ve faşizmin işkence tezgahlarında ortaya koyduğu Leninist tavrı, bir komüniste yakışır düzeydeydi.

Sibel yoldaşın bilimsel konulara olan ilgisi, araştırmacı oluşu herkesçe biliniyordu. Özellikle fizik, elektronik ve uzay en ilgi duyduğu alanlardı. Bu konuda bilgisini pratiğe de dökerdi, cezaevi koşullarında küçük deneyler de yapardı.

TKEP/L üyesi ve 13 Mart Genç Komünistler Birliği'nin Merkez Komite üyesi olan Sibel Sürücü 19 Aralık 2000'de gerçekleştirilen katliam sonrası, Kartal zindanına sevk edilmiş, burada başladığı süresiz açlık grevini 30. gününde ölüm orucuna çevirdi. Ölüm orucu eyleminin 1. Ekibinde yer alan Sibel yoldaş şunları söylemişti, "Ben ölüm orucu savaşçısı olarak bu eyleme katılmış olmayı, Leninist olmanın doğal bir gereği sayıyorum. Yine de ölüm orucu savaşçısı olduğumda bundan büyük bir onur duydum ama bu onur, Leninist olmanın verdiği onurdan daha büyük değildir." 28 Martta zorla müdahale için Kartal Devlet Hastanesine götürüldü. 29 kiloya kadar düşmüştü. 22 Nisan 2001'de saat 02:08'de Sibel yoldaş ölüm orucununun 124. gününde bayraklaştı.

AYSUN BOZDOĞAN

Aysun Bozdoğan, lise yıllarında devrimci mücadeleyle tanıştı. İzmir 9 Eylül Üniversitesini kazanmasıyla birlikte kavgada kesintisiz sürece yıllara da başlamış oldu. İzmir'de bulunduğu sürece, mücadelenin önüne çıkardığı tüm görevleri hiç tereddütsüz, devrime olan sorumluluk bilinciyle yerine getiriyordu. İzmir'de geçirdiği bir yılın ardından Tokat'a geçti, burada kısa süreliğine de olsa örgütlü çalışmalara katıldı, verebileceği her şeyi verme isteğiyle devrimci faaliyetleri sürdürdü. Bulduğu her alanda aynı disiplin ve sorumlulukla, aynı ilgiyle çalıştı. 94 yılının sonbaharında İstanbul'a gelen yoldaş burada Genç Ekin Sanat Merkezi'nin ve DÖB'ün çalışmalarını yürütüyordu. Çalışkanlığı, disiplini ile o dönemin yoğun tempolu iç savaş koşullarında gençliğin her zamankinden daha hızlı şekillenmesini sağladı. Aysun yoldaş aynı zamanda Genç Ekin Müzik Grubunun kurucularındandır.

96 yılında ilk defa tutuklandı ve Bayrampaşa cezaevinde

kaldı. Birkaç ay sonra tahliye oldu ve hiç aralıksız, dört elle işlere sarıldı. Devrimci Emek dergisinin yazı işleri müdürlüğünü de yaptı. Daha sonra 97'de yeniden tutuklandı, Ümraniye cezaevinde kısa bir süre kaldı. Koşullar daha fazla legal alanda mücadele etmesine olanak vermeyince illegal alana geçti. Art arda yapılan operasyonlardan dolayı bu alanda kısa bir süre kaldı. 99 Aralık ayında Ümraniye zindanındaydı. İşkencelerden başı dimdik çıktı.

19 Aralık 2000'de faşizm sömürülenlerin iktidara yürüyüşünü bastırmak için katliamlara girişti. Aysun yoldaş bu zorlu sürecin ne gibi sorumluluklar yükleyeceğinin bilincindeydi ve zafer için ne gerekiyorsa o yapılacaktı. Aysun yoldaş, Leninist Parti'nin ilk ölüm orucu gönüllülerinden olmuştur. Devrimin yenilmezliğini zindanlarda bu kez ölüm orucu eylemiyle sürdürdü. 26 Haziran'da ölüm orucununun 183. gününde ölümsüzleşti.

DENİZLİ BEN DE BİRŞEYLER SÖZÜ

BİR 6 MAYIS GÜNÜ

Benim için 6 Mayıs günü tahmin ettiğimden çok daha farklı geçti bu yıl. Bu yıl ilk kez Ankara'da, Denizlerin mezarında geçirecektim 6 Mayısı... Trende giderken ki düşüncelerim ile geri dönerken ki düşüncelerim bambaşkaydı. Şimdiye kadar ki, her 6 Mayısı ve benzeri nice günleri yalnız başıma, çoğunlukla o meşum gecelere dair anıları okuyup ağlayarak, umutsuzluk ve ölümün verdiği o keskin çaresizlik hissiyle geçirmiştim. Ve Ankara'da da bunlara benzer şeyler yaşayacağımdan kuşum yoktu.

Ankara'ya gidecek, Denizlerin mezarı başına varıp akşama kadar oradan kalkmayacaktım. Konuşacaktım onlarla; belki 'ne oldu size böyle' diyecektim, belki 'bu ne biçim bir dünya böyle' diye soracaktım. O sırada birileri konuşacaktı elbet, ümit var bir şekilde. Ben onları yarım yamalak duyacak, hem o sözlere inanmak isteyecek, hem de kendime engel olacak, oturup sessizce yazsım tutacaktım... ama...Hiç de öyle olmadı.

Ankara'da Mart Kültür Evi'ne gittiğimde oradaki hiç kimse yas havasında gibi değildi. Hayır tam aksine, herkesin çok önemli bir sorumluluğu, bir görevi vardı sanki. Anladım ki, Denizlere karşı bir sorumluluktan bu. Bunu onlara sormanıza gerek yoktu, insanların gözlerinde görüyordunuz bunu, hızlı adımlarında, sabırsızca titreyen seslerinde duyumsuyordunuz; elinizi uzatsanız tutardınız o hissi.

Sonra otobüs ile mezarlığa giderken söylenen şarkılarda sorumluluk. Yas yoktu, ümitsizlik yoktu şarkılarda. Evet, o gün herkes, her şey biraz buruktu, uçan kuşun kanadı, açan çiçeğin rengindeydi burukluk ama bizim şarkılarımız teslim olmuş değildi o burukluğa. Yol aldık böylece, neredeyse geldik mezarlığa... Mezarlığın girişinde; "Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz" yazıyordu. Deniz, Hüseyin, Yusuf nasıl yaşamıştı? Onurla, inançla, sev-

giyle... ve böyle ölmüşlerdi; bir çocuğa duyulan sevgiyle, insanca yaşamının onuruyla ve "güneşli güzel günlere" olan o inançla...

"Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz". Dimdik yaşayan nasıl öldü? Kimsenin eğdiremediği başları ölüm nasıl eğdirdi? Eğdiremedi, dedim. Böyle düşünme düşünme yürüdüm, yürüdük. Üzerinde Deniz'in resminin olduğu bir kızıl bayrak tuttum. Ve ona bakarken, sanki her şey o kadar umutsuz olmak zorunda değilmiş gibi geldi. 40 yıldır, bu onurlu insanları, bayraklarda dalgalandırıyor olsa inanmış eller, boşuna ölmüş olamazlardı. Onurları, şerefleriyle adlarını bir kere öyle belletmişlerdi ki, bu halka, 40 yıl geçse bile aradan, ölüm bütün keskinliğiyle çıksa da karşımıza, onların adlarıyla umutsuzluk yan yana gelemezdi bir daha.

Ağlamaya gelmedik, dedi yoldaşlarımızdan birisi. Bense ağlamaya gelmiştim. Şimdiye gelirken Deniz'in mezarı başına, alkışlarken bizi deniz olmuş bir halk, burnumun dibine kadar gelen hıçkırığı da, gözyaşını da bütün gücümle bastırıyordum. Bugün, onların faşistlere karşı en büyük cevabı verdikleri gün; o halde ağlamak yok, yılgınlık, ümitsizlik yok. Elimde Deniz'in resmi basılı bir bayrak varken hele hiç yok! Dünya döndükçe, yeni çocuklar doğmaya, tohum çatlamaya devam ettikçe olmayacak da... Hakkım, hakkımız yoktu, şimdi burda, Karşıyaka mezarlığında ağlamaya, dövünmeye. Çünkü onlar, "ölüm karşısında aciz kalmış değillerdi." Biz ellerinde kızıl bayraklı çocuklar, yoldaşları aciz değildik. Bu bir bayrak yarışıysa ve en uzun koşuysa devrim, işte Denizlerin elinden yere düşmeden bayrağı alanlardık biz ve onu daha ileriye taşıyacak olanlardık. Denizlerden aldığı güçle, denizler kadar sonsuz bir inançla, onlara verdiği sözle... Denizlere verdiğim sözle...

Eskişehir'den Bir DÖB'lü

ER İÇİN ÖYLEMEK İSTİYORUM

“ Sanmayın 6 Mayıs'ta ben öldüm. Sayın bakalım o günden bugüne doğan çocukların kaçının adı: DENİZ kaçının adı: cellat.”

“ Yoldaşlarım selamlar olsun. Biz bugün burada Deniz, Yusuf, Hüseyin'in ölümünün yasını tutmuyoruz. Bizler biliyoruz ki, bugün onların düşüncesi ölmedi, davaları bitmedi. Biz devrimciler bu düşüncüyü ölene kadar yaşatacağız.”

Faşistleri kızıl kanlı devrimde boğacağız.

“ Bu devletin başında bu iğrenç düzen var oldukça devrimcilerin Denizlerin varlığı son bulmayacaktır.”

“ Beraber bir devrim yapmak için yaymayı öğrenmek gerek. Ezilenler hep beraber örgütlenmeli, ancak o zaman bir şeyler elde edebiliriz. Ve unutmayalım her şeyin bir bedeli vardır. Gerekirse bedel ödemeli canımızı bile vermeliyiz. Onursuz bin gün yaşamaktansa onurlu bir gün yaşamayı yeğlerim.”

Faşizme, bağnazlığa, gericiğe karşı Denizler ve tüm devrimciler birleşmeli. Denizlerimizi saygıyla anıyorum.

“ Merhaba Yeni İnsan;
Bugün mitingde buluştuk, yarın safımızda yer alacaksınız. Tıpkı bugün olduğu gibi bugünkü birlik yarında olacak. Daha da çoğalacak. Yeni Denizler, Mazlumlar doğacak. Ben de, sen de, o da onlardan biri. Şimdi Deniz olup sokaklara akma zamanı...”

“ eğer Deniz'i görmek istiyorsan gökyüzüne bak çünkü gökyüzünde bir Deniz'dir.”

“ Karadeniz gibi hırçındı Deniz / Davasına İNAN’ mıştı Aslan / 6 Mayıs sabahı kalleşçe asıldı 3 fidan. “

“ Bugün 6 Mayıs, gök gürlüyor, yağmur yağıyor... Çünkü denizler için ağlıyor denizler... Gök gürlüyor ve haykırıyor ‘Ölmedi Denizler’ diye haykırıyor... Haykırıyor, Denizler çoğalıyor ve çoğalacak diye... 6 Mayıs 1972’den bugüne doğan kaç Deniz oldu. Bu gösteriyor ki Denizler her gün doğuyor, çoğalıyor ve örgütleniyor...”

“ bir devrimci nasıl ölmesi gerekiyorsa öyle ölmelidir. “

“ Deniz Olduk Asıldık Okyanus Olduk Geliyoruz.!”

“ hemü hewalen xweşik u delal hûn bı xer hatin. Biji azadi biji serhıldan. Biji biratiya gelan. Jiyan be hewalan nabe. Ey hewale Deniz ji bo te eme gelek cane xwe bîdın. Serhıldana te serhıldana meye hewal.”

“ Ben buraya İstanbul’dan geldim. Sosyal paylaşım sitesinde çok fazla Ahmet Kaya. Deniz Gezmiş üzerine yazılan parçalar ve Kürtçe parçalar dinledim. Ve bana dinleme diyenlere karşı yine de dinledim ve hala bu parçaları dinlemeyi çok seviyorum. Antep’te Denizlerle ilgili bir etkinlik olduğunu duydum ve geldim. Bu anmaya katılmaktan büyük bir mutluluk duydum.

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Yaşasın Özgürlük! “

“ Artık idam vakti geldi, ansızın çektiler sandalyemi Sanyorlar her şey burada bitecek Ama bilmiyorlar mı ki benim adım Deniz Gezmiş . “

“ Bize kazandırdıkları mücadeleyi devam ettireceğiz. Deniz’in bizlere devrettiği devrim mücadelesi bugün Kürdistan coğrafyasında kızıl bir meşale gibi yanıyor. Bütün Ortadoğu’yu aydınlatıyor. Ve onlar her devrimcinin yüreğinde yaşamaya devam edecektir.

Ben Viranşehir’den geldim. Geldiğime değer bir miting ile karşılaştım. Bütün yoldaşlarımı selamlarım. Devrimci mücadeleye devam.”

Denizler tek başına devrimdir. Onlar silahlı mücadelenin simgeleridirler. İyi ki, varlar. Onlar ölmedi. Onları çok seviyoruz. Ve söz veriyoruz, Denizler gibi dalgalanacağız gökyüzünde... Ölümün soğuk isyanı Denizlerle ülke oldu kimi yerlerde. Ve çağlayan olup denizlere akacak olan nehirlere önünü açan ölümsüz devrimci yoldaşlarımı selamlarım. Ölüm bedene düşen bir iz ise, adları ölümsüz kılan düşüncelerdir. Savaş yeni başladı, savaş devam.

“ Benim söylemek istediğim bir insanın ölme gitmesi zor bir şey. Ama onlar bizim için kendi hayatlarını hiçe saydılar. Bunu bugünün bütün insanları düşünüp kendisi için bir öz eleştiri yapmalıdır. Bu insanlar boşa ölümü kabul etmemişlerdir. Onlar bizim yarınlarımız için savaştılar.”

Tek bir cümle: “Deniz, hep yanımızda!”

Deniz’e, Yusuf’a, Hüseyin’e Kızılderinin yüreğinden bakıyorum.

Gülüşüne özendiğim insan, rahat uyu. Bizler yaşadığımız sürece sizlerde yaşayacaksınız. Onlar boşuna ölmedi. Ya boşuna yaşayanlar!.. Rahat uyuyun kalbimizde, beynimizdesiniz! Deniz yoldaş, ben senin en genç yoldaşım. Amacım senin kadar temiz bir ölümüne sahip olmak. Anamız avradımız olsun ki, seni ve diğer yiğit yoldaşlarımızı asanlardan en ağır şekilde hesap soracağız. Bu sözlerim şimdi tüm Kürdistan ve Türkiye’de bu topraklara ayak basmış gençliğin sözleridir. Denizim sen hep aramızdasın. Senin genç yoldaşın.

Kimse sanmasın, sizin mücadeleniz sona ermiştir. Biz sizin devrimci ruhunuzu, mücadelenizi, mirasınızı taşıyacağız. Bu ülkede eşit haklar, devrim olana kadar sizlere sözü-müz var.

Seni seviyoruz. Denizlerin yolundayız, sonuna kadar...

Deniz bana babamdan kalmış bir miras gibi, onunla öğrendim denize yürümeyi. 5 yaşında öğrendiğim Denizle bugün aynı yaşıyorum.

İyi ki, doğmuşsun. İyi ki seni okumuş, seni öğrenmişim, ve evet, seni okutacak, seni öğreteceğim çocuklara, çocuklarıma...

Denizler öldüğünden bu yana sigara içiyorum. O benim evladım, ölmedi. (Adnan Amca)

Hiç karşılık beklemeden ölümüne korkusuzca giden devrimci insanlar. Bunları halkınız için yaptınız. Halkınız da korkusuzca sizin düşüncelerinizi yaşatacak söz!

Denizler benim için ayrı bir öneme sahiptir. Amacım onlar gibi nehirlere akmaktır. Biji Bratiya Gellan.

Bizler için Deniz isyan demektir. Onlar öldükleri gün bile tek bir ağızla bağırdılar. Yaşasın Kürt ve Türk Kardeşliği diye. Bizler de bu yolda gitmeye söz verdik onlara. Hep beraber, tek bir ağızla bağıracakız: Yaşasın Kürt ve Türk Kardeşliği diye, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm diye. (Darica Gençlik)

Baba,

Mektup elinize geçmiş olduğu zaman, aranızdan ayrılmış bulunuyorum. Ben, ne kadar üzülmemeyin desem, yine de üzüleceğinizi biliyorum. Fakat, bu durumu metanetle karşılamayı istiyorum. İnsanlar doğar, büyür, yaşar ve ölürlər... Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığı süre içinde, fazla şeyler yapabilmektir.

Bu nedenle ben, erken gitmeyi normal karşılıyorum. Ve kaldı ki, benden önce giden arkadaşlarım, hiçbir zaman ölüm karşısında tereddüt etmemişlerdir. Benim de etmeyeceğimden şüphen olmasın.

Oğlun, ölüm karşısında aciz ve çaresiz kalmış değildir.

Bu yola bilerek girdi. Sonunda da bu olacağını biliyordu.

Seninle düşüncelerimiz ayrı ama, beni anlayacağını tahmin ediyorum. Sadece senin değil, (...) anlayacağını inanıyorum.

Cenaze için, avukatlarıma gerekli talimatı verdim. Ayrıca savcıya da bildireceğim. Ankara'da 1969'da ölen arkadaşım Taylan Özgür'ün yanına gömülmek istiyorum. Onun için cenazemi İstanbul'a götürmeye kalkma.

Annemi teselli etmek sana düşüyor. Kitaplarımı küçük kardeşime bırakıyorum. Kendisine özellikle tembih et. Onun bilim adamı olmasını istiyorum. Bilimle uğraşsın ve unutmasın ki, bilimle uğraşmak da bir yerde insanlığa hizmettir.

Son anda, yaptıklarımın en ufak bir pişmanlık duymadığımı belirtir seni, annemi ve kardeşimi devrimciliğimin olanca ateşiyle kucaklarım...

Oğlun Deniz Gezmış

**“YAŞASIN TÜRKİYE HALKLARININ BAĞIMSIZLIĞI,
YAŞASIN MARKSİZMİN – LENİNİZMİN
YÜCE İDEOLOJİSİ,
YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ BİRLİKTE
MÜCADELESİ, KAHROLSUN EMPERYALİZM!”
DENİZ GEZMİŞ**

DENİZ OLMALI

Deniz olunmalı dedik
Deniz kalınmalı
Berrak, masmavi olmalı
Tüm denizleri kendine katıp
Okyanuslara akmalı
Gökteki kızıl yıldızı
Mavi bulutu
İhtişamlı güneşi
Yalınayak çocuğu
Eli ekmek kokan nineyi
Zafere bakan tutsağı
Alın terini çaldıran emekçiyi
Hayatın tüm renklerini
İçine katıp okyanus olmalı
Herkes Deniz gibi olmalı.

...

Eğer açsa ekmekçinin uşağı
Eğer tütmüyorsa kömürçünün ocağı
Eğer susuyorsa ressamın tablosu
Eyvallah! Beyler

Çıplaksa ayakkabıcının ayağı
Ağlıyorsa bir şekilde çocuklar, durmadan
Ve süt bulamadığı için ölüyorsa bebekler
Eyvallah! Beyler, Paşalar

Bakmayın eyvallah dediğime
Ne size
Ne Kapitalizminize
Yok eyvallahımız
Haklıyız savaşıcağız
KAZANACAĞIZ!!!

sevgili babacığım,

bu mektubu aldığın zaman ben ebediyen bu dünyadan göç etmiş olacağım. ne kadar sarsılacağını tahmin ediyorum. bir-buçuk seneden beri benim yüzümden nasıl üzüntü içinde olduğunuz malûm. bu son olayı da metanetle karşılamanızı sadece dileyebiliyorum.

babacığım bu olaydan da annemin ve yücel'in senin tesellilerine ve desteklerine ihtiyaçları çok. bunun için ne kadar metin olursan, hem senin sağlığın için hem de onlar için o kadar iyi olur. elbette ki, yıllarca emek verip yetiştirdiğin bir oğlun, bir günde öldürülmesi kolay göğüslenecek bir olay değildir. fakat siz benim ne için, kimlere karşı mücadele verdiğimi biliyorsunuz. ben bu açıdan rahat ve vicdan huzuru içinde gidiyorum. sizlerin de bu bakımdan rahat ve huzur içinde olduğunuzu ve olacağınızı biliyorum.

babacığım, annemin ve yücel'in senin desteklerine muhtaç olduklarını yukarıda söylemişim. onları rahat ettirmek için bütün gücünü kullanacağından zaten eminim. babacığım, burada şunu ilave edeyim ki, yücel'in hastalığından kendini sorumlu hissediyorum. yücel için her şeyinizi ortaya koyacağınız konusunda da kuşkum yok. ablamlar için söyleyeceğim; fazla üzülmesinler, olayın sarsıntuları geçtikten sonra normal hayatlarını devam ettirsinler. mehtap'a ne diyeyim... benim için her zaman bol bol öpün.

babacığım, cezaevinde kalan arkadaşları arasına yoklarsan, hallerini hatırlarını sorarsan çok memnun olurum. herbirisi oğlun sayılır. dışarda bizler için uğraşan dostlarımı ve dostlarını unutmayacağını biliyorum.

mektubum burada biterken sizi, annemi, yücel'i, ablamı, aziz abiyi, mehtap'ı hasretle kucaklarım babacığım...

sağlıcakla kalın.

**“BEN HALKIMINBAĞIMSIZLIĞI VE MUTLULUĞU İÇİN
ŞEREFİMLE BİR DEFA ÖLÜYORUM.
SİZLER, BİZİ ASANLAR, ŞEREFİSİZLİĞİNİZLE HER GÜN ÖLECEKSİNİZ.
BİZ HALKIMIZIN HİZMETİNDEYİZ. SİZLER AMERİKA’NIN HİZMETİNDESİNİZ.
YAŞASIN DEVRİMCİLER, KAHROLSUN FAŞİZM!”**

YUSUF ASLAN

Babama , Anneme , Kardeşlerime ve Akrabalarım,

Söyleyecek fazla söz bulamıyorum.

Bir insanın sonunda karşılasacağı tabii sonuç bildiğiniz sebeplerden dolayı erken karşıma çıktı. Üzüntü ve acılarınızı tahmin ediyorum. ilerde dururmu çok daha iyi anlayacağınız inancındayım. Metin olunuz. Üzüntü ve acılarınızı unutmaya çalışınız. Bütün varlığım hepimize kucak dolusu selamlar, sevgiler !... Yazılacak çok şey var, fakat hem mümkün değil, hem de sırası değil... Candan selamlar...

**“BEN ŞAHSİ HİÇBİR ÇIKAR GÖZETMEDEN, HALKIMIN MUTLULUĞU VE
BAĞIMSIZLIĞI İÇİN SAVAŞTIM.
BU BAYRAĞI BU ANA KADAR ŞEREFLE TAŞIDIM.
BUNDAN SONRA BU BAYRAĞI TÜRKİYE HALKINA EMANET EDİYORUM. YAŞA-
SIN İŞÇİLER, KÖYLÜLER VE YAŞASIN DEVRİMCİLER.
KAHROLSUN FAŞİZM!”**

HÜSEYİN İNAN

GENÇLİĞİN DEV

Ama bizler devrimi örgütlemek ve burjuvazinin iktidarını yıkmak, sosyalizmi kurmak istiyoruz. Öyleyse bu durumlayetinemeyiz. Kitleler umutsuzluğun çukurunda isyancı duygularını biriktiren; ne zaman nerde patlayacağı belli olmayan devrimin toplumsal güçleri ile sıkı bağlar kurmamız zorunludur. En başta da gençlikle! Gençlerle sıkı bağlarımız olmadığı takdirde, onlarla aramızdaki güveni, samimiyeti arttırmadığımız takdirde devrim bizler için hayal olur!

“Parti sözünü vaktinde söylemezse, işçi sınıfı onun önüne geçecektir” Manuel Tiago ya da Portekiz Komünist Partisinin ünlü genel sekreterinin (Alvaro Cunhal) yazmış olduğu ve Portekiz devriminde önemli bir süreci anlattığı Yarın Bizimdir Yoldaşlar adlı kitapta böyle diyordu. Parti sözünü vaktinde söylemelidir; çünkü emekçilerin ve gençliğin öfkesi öyle kabarmış, dolmuş ve birikmiştir ki; nerede ne zaman patlayacağı belli değildir ama patlaması kesindir. Ve böylesi tarihsel bir dönemi, önüne devrim gibi bir hedefi koyan Komünist Partinin ve onun kadrolarının kaçırması suç sayılır! Tarihe ve devrime karşı işlenmiş bir suç!

Çok yoğun bir dönemi, Mart- Mayıs döneminin devasa eylemlerini ve sert sürecini büyük derslerle beraber geride bıraktık. Ama bundan sonrası da bir o kadar yoğun ve sert olacaktır. Çünkü nesnel gelişmeler buna işaret ediyor. Bu nedenle geçirdiğimiz bu kısa ama önemli, derslerle dolu, devrimci sürecin bir değerlendirmesini yapmak ve yeni hedefler koymak mutlak gereklidir.

Gençliğin Devrime Yönelimi

Herkes Mart ayındaki Newrozla beraber bir şeylerin köklü olarak değişime uğrayacağını biliyordu. Hatta burjuva yazarlar dahi, bunu çok öncesinden dile getirmiş, bu gelişmeleri görmüşlerdi. Öyle de oldu. Newroz’da burjuvazi ve faşist devleti ağır bir yenilgi aldı. Kürt halkı ve devrimci güçler üzerinde egemenlik kuramadığını ve bunu her geçen gün daha fazla kaybettiğini gördü. Özellikle Amed’deki Newroz tam bir kalkışma ve faşist devletin bozgunuyla sonuçlandı. 2007 1 Mayıslarından gördüğümüz görüntüler; faşizmin devrimci kitlelere karşı barikatlar kurarak savaşması, buralarda da görüldü ve burjuvazi en zor dönemlerinden birini yaşadı. Ardından alevi inancına mensup emekçilerin ve gençliğin reflekslerle gelişen eylemleri, sonrasında on binlerce insanın çok kısa sürede topar-

lanması devrimin tüm toplumsal güçlerinin hareket halinde olduğunun bir işareti oldu. Emekçilerin 4+4+4 yasasına karşı eylemleri ile birlikte, birçok yerde irili ufaklı gerçekleşen eylemlerle emekçiler ve gençlik 1 Mayıs’a doğru yol aldı.

1 Mayıs tam bir gövde gösterisine dönüştü. Dünyada kitleselliği ve coşkusu ile sosyalist ülkeler olan; Küba ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyetinden sonra, 3. sırada yer aldı. Buradan şu sonucu çıkarmak mümkün; devrime en yakın olan, kapitalizmin en zayıf halkası olan ve devrimci kitlelerin en hareketli durumda bulunduğu ülkelerden biri Türkiye ve Kürdistan demektir. Bu Leninistlerin sürekli vurguladığı devrimin güncel olduğu vurgusunu doğruladı. On binlerce emekçi, genç, kadın Taksim meydanına devrim ve sosyalizm istemi ile yürüdü. Güçlü bir devrim isteği, Taksim’de toplanan milyona yakın kitlenin taleplerinde, ruh halinde görülebiliyordu.

Ardından 6 Mayıs! Denizlerin idamının 40. Yılında yine binlerce emekçi, genç, kadın sokaklardaydı. Denizlerin devrimci etkisi o kadar güçlü ki, sosyal reformist partilerden, oportünistlere kadar geniş bir kesimi harekete geçirdi. Leninistlerin dört ayrı ilde yaptıkları miting ve yürüyüşler son derece başarılı geçmiş ve Leninist gençlik bu çalışmanın en önünde yer almış, yapılan eylemlerin başarısında temel gücü oluşturmuştur. Deniz herkesi kendisine bir mıknaş gibi çekiyordu. Gerici bölgelerde bile Denizler için sokaktaydı insanlar. Yaşanan devrimci bir süreci ve kitlelerin devrimci yönelimlerini, halkın devrimci önderlerine olan ilgisinden başka daha iyi ne anlatabilir ki?

Tüm bu süreç içerisinde kendisini en açık biçimde belirten başka bir şey daha var. Kitlelerin ayaklanmacı bir ruh haliyle sokaklara yönelmesi ve bunlar içerisinde gençliğin esas gücü oluşturmasıdır. Gençlik devrimci düşüncelere, devrimci mücadeleye artan bir ilgiyle yöneliyor. Bu çıkarmamız gereken birinci derstir.

İRİME YÖNELİMİ

Genç İşsizlerin Sayısı Artıyor

Türkiye ve Kürdistan'da böylesi sıcağın gelişmeler yaşanırken, burjuvaziye korkutan bir başka gelişme ise giderek daha fazla gün yüzüne çıkıyor. Ekonomik kriz bugün bazı ülkeleri derinden etkiliyor. Yunanistan en çok göze çarpanı, İspanya ve İtalya ise sırada. Ama İngiltere'de bir deyim vardır. Eğer bir şey resmi makamlarca yalanlanıyorsa bilin ki, o doğrudur. Burjuva siyaseti için söylenmiş bu sözler binlerce kez doğrulanmıştır. Türkiye krizin 2008'deki büyük dalgasının kendisini teğet geçtiğini söylemişti. Ama sokaktaki işsizlerin de, yoksulların da, sefaletin de arttığını gördük. Ve bugün genç işsizlerin sayısı, genel işsizlik rakamlarında yarısından fazlasını oluşturuyor.

Ama bu bir denkleme tersine çeviriyor. İşçiler, emekçiler için korkunun en büyüğü olan işsizlik, bugün burjuvazinin en korkulu rüyası haline geliyor. Resmi rakamların aksine Türkiye'de işsizlik yaklaşık 7 milyon civarında ve bunun yarısından çoğu genç nüfusa dahil. İşsizlik artık susmak için bir bahane değil, isyan etmek için gerekçedir. "Yüksek orandaki işsiz genç nüfus Tunus ve Yunanistan'da sosyal patlamalara (biz ayaklanma, devrim diyelim) neden olduğu gibi, reformlara da yol açtı" Uluslararası Çalışma Örgütü'nün(ILO) açıkladığı raporda böyle diyor. Burjuvazi uyarıyor. 2008 krizinden bu yana hem gelişmiş emperyalist ülkelerde, hem de gelişmekte olan bağımlı ülkelerde burjuvazinin gençliğe dair sürekli projeler üretmesi sebepsiz değil.

Türkiye'de de her gün genç işsizlerin sayısı artıyor. Ne eğitim sistemi bu sorunu çözmeye yetiyor, ne de üretilen projeler. Zira işsiz olan gençlerin (20-24 yaş grubu için) %18,52i üniversite mezunu ve mezunlar arttıkça bu oran da artıyor. Hal böyle iken gençliğin büyük kesimi geleceğe dair umut besleyemiyor. Yarın düşüncesi onların kafasında karanlık ve

çaresiz günlerle dolu! Bu çıkartılması gereken ikinci ders.

Umutsuzluk Çukuru

Tam bir umutsuzluk çukurunda kitleler 1 Mayıs'a ve 6 Mayıs'a girdi ve Deniz onlar için kurtuluşun yoluydu. 1 Mayıs alnında bir araya gelen yüz binler kurtuluşun bir arada olmaktan, mücadele birliğini oluşturmaktan geçtiğini anlamışlardı. Bu umutsuzluk durumu reformist ve oportünistlerde devrimden uzaklaşmayı doğururken, Leninist gençlikte devrimi daha fazla örgütlemeyi getirecektir. Çünkü Lenin'in de dediği gibi bir devrimin yükselişinin, kitlelerin umutsuzluğu ile birlikte olması son derece doğaldır.

Ama bizler devrimi örgütlemek ve burjuvazinin iktidarını yıkmak, sosyalizmi kurmak istiyoruz. Öyleyse bu durumla yetinemeyiz. Kitleler umutsuzluğun çukurunda isyancı duygularını biriktiren; ne zaman nerde patlayacağı belli olmayan devrimin toplumsal güçleri ile sıkı bağlar kurmamız zorunludur. En başta da gençlikle! Gençlerle sıkı bağlarımız olmadığı takdirde, onlarla aramızdaki güveni, samimiyeti arttırmadığımız takdirde devrim bizler için hayal olur! Bu da çıkartılması gereken 3. derstir.

Yukarıda ILO'nun açıkladığı raporda Tunus'ta genç işsizlerin bir sosyal patlamaya yol açtığını okuduk. Tunus genç komünistleri ile yapılan bir röportajda ise, genç komünistler devrimi ellerinden kaçırmalarının temel sebebi olarak neyi görüyor. Şöyle diyorlar, kitleler sokağa çıktığında bizlerin onlarla bağı yoktu. İşte bu tek sebep bir devrimin ellerimizden kayıp gitmesi için yeterli.

Bu nedenle şu anda Leninist gençliğin önündeki en büyük görev olabildiğince fazla gençlik kesimi ile ilişkiler kurmak, bu ilişkileri devrimi örgütlemeye en aktif şekilde değerlendirmektir. 21. Yüzyılın devrimler tarihine başarılı bir devrim örneği vermek istiyorsak yapacağımız şey budur!

Bu nedenle şu anda Leninist gençliğin önündeki en büyük görev olabildiğince fazla gençlik kesimi ile ilişkiler kurmak, bu ilişkileri devrimi örgütlemeye en aktif şekilde değerlendirmektir. 21. Yüzyılın devrimler tarihine başarılı bir devrim örneği vermek istiyorsak yapacağımız şey budur!

DINDAR BİR GENÇLİK Mİ? DENİZLEŞEN BİR GENÇLİK Mİ?

Ülkemizde gördüğümüz (maruz kaldığımız diye-
lim) eğitimin niteliği ortadadır. Günden güne
harcanan enerji, biz gençliğin enerjisidir. Genç-
ler ataktır, çalışkandır, cesurdur ; ama gelin görün ki sistemin
elinde oyuncak olmuştur. 7 yaşında alır insanı “Türk’üm,
doğruyum” la büyütür, 13 yaşına getirir yarış atı gibi hemen
hemen her yıl ismini cismini değiştirdiği liseye giriş sınavı-
na maruz bırakır. Ergenlik yaşındaki insan henüz sosyal ya-
şamla yeni yeni tanışmışken arkadaşlarını birer rakip olarak
görmesini sağlar ve yaşamdan koparmak adına ilk büyük a-
dımını atar. Bu insan için yaşam mücadelesi halini alan sınav
velhasıl dershanelere gidilerek, özel dersler alınarak, maddi
durumu iyi olmayanlar için yakınlarında bulunan herhangi
bir liseye sanki kendi geleceğini kendisi inşa etmeyecek gi-
bi mecburen kayıt edilerek atlatılır. Bu a-
şamaya kadar bencil, idealist bilinç
verilebildiği ölçüde verilmiş; sıra üniver-
siteye hazırlık sınavına gelmiştir. Bu kez
yerli yerine oturan kişilik, gelecek kay-
gısı içinde çırpınmaya başlamış ve ya-
şam değil ölüm- kalım mücadelesi halini
almıştır durum.

Evet, bir toplumu sindirmenin; uyut-
manın- uyuşturmanın; bir koyun sürüsü
halini aldırmanın; itaatkar, sorgulama-
yan, anı yaşayan, bencil, bilinçsiz bir ne-
sil yetiştirmenin en iyi yollarından biri
eğitimidir.

Kapitalist eğitim sistemi, sermaye-
darların varlığını korumak adına işler ve
bunu hiç çekinmeden, bin bir yüzüzlük-
le de halkın gözüne sokar. Hepimizin bil-
diği 4+4+4 yeni eğitim sistemi Türkiye
insanın karşında kapı gibi dikilmektedir.
Dindar nesiller yetiştirmek için düşünül-
müş bu sistemin; çocuk işçilerin, çocuk
gelinlerin, eğitimden alınan kızların sa-
yısında artışa neden olacağı aşikardır.
Neden?

Bu sorunun cevabını şifre skandalıyla
sokağa çıkan ve hayatında ilk kez po-

**Cevabı; gençliğin devrim-
ci önderlere, devrimci düşün-
celere ve mücadeleye olan
ilgisinde, yöneliminde bula-
biliriz. Bu yılda gördük ki,1
ve 6 Mayıs'ta alanları doldu-
ran; kendi gelecekleri, işçi sı-
nınının geleceği için
mücadeleye hazır olduğunu
gösteren yüz binlerce genç
burjuvazinin korkusunu doğ-
ruluyor. Gençlik bugün oldu-
ğu gibi yarın da sokaklarda
devrim mücadelesini yüksel-
tecektir. Başbakanımızın de-
diği gibi dindar bir nesil
değil, bu topraklarda denizle-
şen bir nesil doğuyor, doğa-
caktır.**

litik bir eylem gerçekleştiren binlerce
gençte bulabiliriz. Geleceğe dair düşler
kuramayan, umutsuzluğa sürüklenen
gençlerin çözümü, sokağa çıkıp mücade-
le etmekte görmesi son derece doğal. Zi-
ra bunu bugün dünyanın her yerinde
gençler yapıyor!

Bu sorunun cevabını yine Kürt hal-
kının vermiş olduğu onurlu ve cesur mü-
cadelede, bu mücadelenin en aktif ve
fedakar katılımcılarından birinin gençlik
olmasında bulabiliriz.

Cevabı; gençliğin devrimci önder-
lere, devrimci düşüncelere ve mücade-
leye olan ilgisinde, yöneliminde
bulabiliriz.

Bu yılda gördük ki,1 ve 6 Mayıs'ta
alanları dolduran; kendi gelecekleri, işçi
sınıfının geleceği için mücadeleye hazır
olduğunu gösteren yüz binlerce genç
burjuvazinin korkusunu doğruluyor.
Gençlik bugün olduğu gibi yarın da so-
kaklarda devrim mücadelesini yükselte-
cektir. Başbakanımızın dediği gibi dindar
bir nesil değil, bu topraklarda denizleşen
bir nesil doğuyor, doğacaktır.

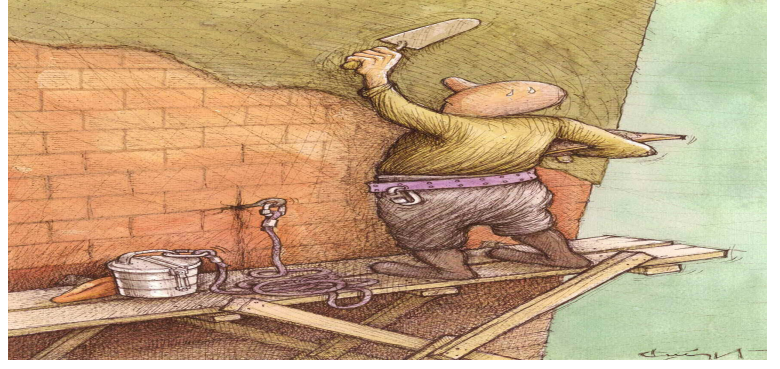

KAPİTALİZMİN ELİ KANLI EĞİTİM SİSTEMİ

Kadıköy’de özel bir dershanede temizlik işçisi olarak çalışan Hilmi Candır (52), dershanenin Seviye Belirleme Sınavı’nın afişini asmak için çıktığı ikinci kattaki pencereden düşerek hayatını kaybetti. 18 Mart 2012 tarihinde gerçekleşen bu olay, ‘iş kazası’ olarak kayıtlara geçti.

Eğitimin metalaştığı, devlet okullarının neredeyse öğrencilere hiç bir katkıda bulunmadığı, okulların ticari hanelere dönüştüğü ülkemizde, yoksul ve emekçi ailelerinin çocuklarına kapıları hızla kapanan devlet okulları, gün geçtikçe dershane sistemine dönüştürülmeye devam ediliyor. Dershanelere ekonomik durumları orta ve iyi düzeyde olan aile çocuklarının gidebildiği, ve burada ise dershanelerin kâr hırsı ile öğrencileri hem psikolojik hem de ekonomik olarak sömürsü ile karşı karşıya kalmaları, kapitalist eğitim sisteminin öğrencileri sadece kendi sömürü sistemini devam ettirebilmek için hazırladığını görebiliriz. Bu eğitim sisteminin özel dershane kurumları, sadece öğrencilerin ekonomik sömürsü ile ayakta kalmayacağını bildiği için, kâr hırsı ile öğretmeler ve çalışanları üzerindeki sömürsü daha ağır ve daha baskıcı bir şekilde gerçekleşmektedir. Kapitalist eğitimin kâr hırsının en son kurbanı olan Hilmi Candır, temizlik işçisi olarak çalıştığı özel dershanede, emekli olmasına bir ay kala hayatını kaybetmiştir. Dershane binasının dış cephesine reklam amaçlı asılması gereken sınav afişlerini, hiç bir güvenlik önlemi alınmadan Hilmi Candır’a verilerek asılması gerektiği söylenmiştir. Dört katlı olan binanın, en üst katından öğrencilerin yardımı ile asma-ya başlayan Hilmi Candır, ikinci katın penceresine geldiğinde, yaşının vermiş olduğu yorgunluk ile dengesini kaybederek yere düşmüş ve o an beyin kanaması geçirerek hayatını kaybetmiştir. Bu tip afişlerin, belediyelerden kiralanan merdivenli araçlarla asıldığı bilinmektedir. Ya da bu iş esnasında, yüksek binalarda afiş pankart vb. askıları kullanılarak, bir güvenlik önlemi alındığı da bilinmektedir. Fakat dershane yönetimi için, bu tip harcamalar aylık muhasebe hesaplarında birer zarar olarak işleyeceği için, buna gereksinim duymamış olmaları da tahmin edilebilen bir gerçektir. Dershane öğrencileri tarafından sessiz ve sevilen bir insan olan Hilmi Candır’ın hayatını kaybetmesi bir ‘iş kazası’ olarak değil, kapitalist eğitim sisteminin, kâr hırsının yaratmış olduğu bir ‘işçi cinayeti’ olarak kayıtlara geçmelidir.

Biz, yaşanan bu işçi cinayetlerinin son bulabilmesi için, eğitim sisteminin ve kurumlarının düzeltilmesi değil, tamamen yıkılması ve yerine insan hayatının çok daha değerli olduğu, öğrencilerin okulları hapisane olarak görmediği, öğrenci ailelerinin büyük emekler sarf ederek çocuklarını dershanelere kayıt ettirmek için uğraşmadığı, kâr hırsının olmadığı bir eğitim sisteminin kurulması gerektiğini biliyoruz. Hilmi Candır’ın 17 yıldır çalıştığı dershanede meslektaşı olan arkadaşı, o gün Hilmi Candır’ın her zaman ki gibi yemek parasından kısararak, emekli olduktan sonra memleketinde bir ev alabilmek için birikim yaptığını söylediğini, o gün baharın geldiği için içerisinde büyük bir mutluluğun olduğunu ve yüzünün hep güldüğünü belirtmiştir. Biz, kapitalizmin e-

li kanlı eğitim sisteminin, bir işçinin yüreğinde bahar ile açan o umut dolu çiçeği kopardığına son kez tanık olmuyoruz. Şili’li büyük ozan Pablo Neruda’nın dediği gibi ‘‘Tüm çiçekleri kopartabilirler ama yine de baharın gelmesini asla engelleyemezler.’’ Evet, baharın gelişini asla engelleyemezler!

Hilmi Candır’ın hayatını kaybettiği dershanede eğitim gören bir öğrencinin Hilmi Candır adına yazdıkları..

PENCEREDEN GELEN ÖLÜM

Gün ilk ışıklarını gizlerken bir işçinin gözlerine, ekmek kavgası doluyor yüreğine... ‘‘Kış bitti. Bahar geliyor kömür yakmayız artık.’’ diyor soluk sesiyle. Ardından hayata karşı direnen bir tebessüm ile yeni günün ilk temizliğine, ilk işçiliğine koyuluyor. Karnı aç ama yemek yemek istemiyor. Çatısız kalma korkusunu taşıyor hala içinde. Bir simit parasını cebine koyup ileride alacağı o küçük evi yerleştiriyor düşlerine. Çocuklarını, karısını ve ekmek kavgasını düşünüp daha çok çalışıyor. Sonra iç çekiyor en derinden... ‘‘1 ay kaldı emekliliğime. Bu iş bana çok ağır geliyor.’’ diyor. Şimdi işleri arasına bir reklam giriyor. Reklam yapması gerekiyor. Büyük, süslü bir reklamın afişini sıkıca asması gerekiyor. Korkusuzca çıkıyor pencereye. Bağlıyor ipleri nasırlı elleriyle, olanca kuvvetiyle. Derken aşağılara iniyor. Oradan da bağlaması gerekiyor. Uzanıyor ipe. Pes etmeden, rüzgara karşı uzanıyor o kalın ipe... Bir gemicinin halatı sıkıca çekmesi gibi her gün elinden düşürmediği o süpürgesini uzatıyor ipe. Bakıyor yetişmiyor.... Uzatıyor işte kendini. Ve sonrası. Tek bir saniye ile o yorgun beden, kaç kere geçtiği o sokağa yığılıveriyor. Tek bir an ile, tek bir can yok oluyor. Nasırlı elleri süpürgesinden rüzgarla birlikte ayrılıyor... İnsanların arasına düşüyor pencereden bir işçi. Az evvel son çayını içmiş. Çay da verdiği emek kavgasının sıcaklığını taşıyordu yüreğinde belki de. Ne çok çay içerdin Hilmi Amca değil mi? Ne çok susardın. Neler geçirirdin içinden, kimselere söylemeden neleri düşlerdin? O alacağın küçük evi mi, emekliliğini mi yoksa yeni gelen baharı mı? İnsan yığını toplanırken az önce düşen işçinin başına, son nefesini alıyor bir hızla ve sonra aynı hızla kapatıyor gözlerini. Ölüyor bir işçi daha. Ölüyor bir insan daha. Ölümünde yaşamın gibi suskun geldi işte. Ölüren bile sustun sen. Hiç aklından geçirmiş miydi pencereden düşerek öleceğini? Boynunun kırılacağını ve bir avuç kan içinde yüzerek öleceğini aklından geçirmiş miydin? Şimdi de ardında bıraktığın insanlar, ardında bıraktığın şehir susuyor. Susuyoruz hepimiz. Pencereden rüzgarla gelen ölüme karşı öfkemizi saklıyoruz içimizde. Ama yine susuyoruz işte... Ölüm öfkelenmediği gibi susturuyor da bizi. Ölüm hoş gelmez ki hiç bir zaman. Ölüm varmış ve var olacaktı. Ama ekmek ve kavga da var... Ekmegi-mizde, kavgamızda yaşatacağız ölen işçileri. Ve kimsenin hayalleri yarım kalmayacak bir gün... Nasırlı ellerimizle geçeceğiz bu ölümlerin önüne. Ve o zaman kimse pencereden düşmeyecek...

Kadıköy’den Bir DÖB’lü

*Yüreğim yanar dağ gibi
Patlamaya tuttu bak
Seni anımsıyorum yine
Kalabalık sokaklarını özleyorum
Meydanlara uzanan caddelerini
Halbuki ışıldayan yüzün
yakın ve uzak şimdi bana
Kaç gece yatırdın huzurla koynunda
Sen, eyy çılgın çocukların şehri
Seni gecelerde seviyorum
Gecenin tanığı olmaz
Bunu en iyi sen biliyorsun*

*Sana kavgamızın şehri deriz
Kimileri de "hovarda" şehir
İki yüzlü bir şehirsin demeye
dilim varmaz bilirsin
Ama benim ki heves değil
Bir tutku seni böyle seviyorum
Hani ilk öpüşmeler vardır İstanbul
tanıksındır
O an güzel bir türkü gibidir
Hoştur yahut mayhoştur
Seni türkü güzelliğinde
yaşamak yaşatmak isteyen de çoktur.*

*Kelepçe vurulup edilemezsin
Oysa sahte ihtilalciler
Kaç kez tutsak etmek istedi
Hiç bir fırtınaya eğilip bükülmedin
İşte bundandır umursamazlığımız
korkusuzluğumuz- bela oluşumuz
İşte bundandır hüznü kırık bir yürek
gibi haykırışımız
Sen büyüksün
Biz de düşlerimiz kadar
Büyük ve özgürüz
madalyonun gerçek yüzüyüz*

*Bunca acının bunca zulmün
yoğurduğu yürekler isyandadır
Otururken herkesin iyi olduğu
Ama adamın kavgada belli olduğu
Eyyy kavgamızın şehri
tanıksın bu isyana
Sana koşup gelmek istiyorum
Gelemezsem şayet sevdiğim
Şehrin gamzelerine gömülmek
istiyorum!..*

*Tekirdağ 1 No'lu F tipi Cezaevinden
Bir Leninist*

PANEL: **DENİZLERİN DEVİRİM ANLAYIŞI**

13 Mayıs Pazar günü, Devrimci Öğrenci Birliği olarak Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde "Denizlerin Devrim Anlayışı" konulu bir söyleşi gerçekleştirdik.

İlk sözü alan arkadaşımız, Denizlerin mücadelesinin yanlış anlatılması yüzünden bu konuda bir söyleşi yapma gereği duyulduğunu ve Denizlerin devrimci özlerinden yalıtılmasının burjuvazinin işine geldiğini belirterek başladı.

Denizlerin mücadelesinden, TİP ve MDD süreçlerinden geçerek çok daha ileri ve devrimci bir konumda olan THKO'nun kuruluşunu anlatarak devam etti. Bugün olduğu gibi, 60'larda da, halkın devrimci enerjisini "parlamentar yoldan devrim" gibi bir ütopyayla harcayan reformist- oportünistlerin olduğunu ve Denizlerin THKO'yu kurarak, illegal temelde, zora dayalı ve uzlaşmaz biçimde mücadele yürütmeleriyle reformist- oportünistlere en güzel cevabı verdiklerini söyledi. Denizlerin Marksizm-Leninizmi devrimci kavrayışları sayesinde süreci devrimci yöntemlerle karşılayabildiklerini belirtti ve bu yöntemlerin bugün de geçerliliğini koruduğunun altını çizdi.

Arkadaşımızın konuşmasını bitirmesinin ardından komite-konseylelerin önemini ve gerekliliğini konuşmak üzere sözü diğer arkadaşımız aldı. Denizlerin örgütlenmelerinden yola çıkarak komite- konseylerin önemini vurguladı. Komite- konseylerin

"Bugün olduğu gibi, 60'larda da, halkın devrimci enerjisini "parlamentar yoldan devrim" gibi bir ütopyayla harcayan reformist- oportünistlerin olduğunu ve Denizlerin THKO'yu kurarak, illegal temelde, zora dayalı ve uzlaşmaz biçimde mücadele yürütmeleriyle reformist- oportünistlere en güzel cevabı verdiklerini söyledi."

kapitalizmde ayaklanma, sosyalizmde ise iktidar organları olduğunu söyledi. Örgüt- lülüğün ve komiteleşmenin önemini belirttikten sonra, soru- cevap bölümüne geçildi. Komitelerin oluşturulması ile ilgili gelen

sorular üzerine komitelerin oluşturulması konusunda daha detaylı bilgi verildi. Herkesin komitede bulunabileceği, komite içerisinde bilinci geliştirmenin çok daha rahat olduğu söylendikten sonra, komitelerin öz disiplini sağlayabilme ve düşüncelerini rahat ifade edebilme gibi artılarının olduğu da belirtildi.

Söyleşimizin ardından oluşturulan serbest kürsüde, Denizler gibi mücadele etmenin ve komiteleşmenin önemi bir kez daha vurgulandı.

Günün sonunda, söyleşi üzerine yapılan değerlendirmelerde, söyleşinin verimli, ileri taşıyıcı olduğu konusunda ortak payda vardı. Bu tür söyleşilerin devam etmesi üzerine gelen taleplere, "Denizleri anmak, onlar gibi savaştır. Onlar gibi savaşabilmek için onları iyi tanımamız gerekiyor. Biz, DÖB olarak üzerimize düşeni yapacak, onları en doğru şekilde anlatmak için etkinliklerimize devam edeceğiz." şeklinde cevap verdik.

"DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA!" şiarıyla bir sonraki etkinliğimizde buluşmak üzere diyerek ayrıldık.

Antep/ Devrimci Öğrenci Birliği

HANÇERLEŞTİYSE BEDENİN; HAYDİ KAVGAYA!*

Yer: Kürdistan'ın (bu kelimeyi okur okumaz yazıyı bırakmak isteyenleriniz olabilir içinizde, eğer kapitalizm henüz içinizdeki insanı katlemediyse, yazıyı bitirmenizi öneririm; aksi bir durum varsa, yazıyı bitirmeyi bırakın, yaşamanızla ölmeniz arasında insanlık için fark yok demektir) kuytudan yeni çıkan, ama güneşle hep kucaklaşmış, tarihe hep kucak açmış bir bölgesi, belki Qoser...

İnsanın en "kendi" olduğu anları bilir misin? En çıplak tepkilerinizi ne zaman, hangi koşullar altında verirsiniz?

Burası bir hastanenin, tam da yukarıda tarif ettiğim yerdeki gibi bir hastanenin doğumhanesi... Az evvel bir kadın, doğuma alındı. Kaydı yapılırken "k"leri gırtlığından getirerek söyleyen kadın hep "Tirkî" konuştu. Ebeler, hemşireler geldiğinde, onlara Tirkî sorular sordu, "Tirkî" cevaplar aldı. Belki de bilmiyordu "Kurdî" yi. "K"leri bastırarak "Kurdî"deki "q" gibi söylemek, Kurdî bilmek demek değil sonuçta.. Yani "Kurdî" yi bilen aileler, yok, eksik bıraktım; adadilleri Kurdî olan aileler, çocuklarına faydası olmaz, zararı olur diye düşünerek "Kurdî" yi öğretmek yerine, "Kurdî" gırtlakla konuştukları "Tirkî" yi öğretebiliyorlar bazen. Belki bu "k"yi "q" gibi söyleyen kadın, gırtlığını kullandığı dili hiç bilmiyordu bu yüzden. "Tanımlanamayan" bu dili nenesi, dedesi konuşurken duymuştu ve bu dile olan ilgisi öylece de kalmıştı belki. Yok, bu kadın "Kurdî" biliyor. Çünkü yeni hayatı temsil eden ve birazdan şuracığa konacak olan bebenin sancıları, anasına "yade"sini çağırıyor. Ve doğumhaneyi "Kurdî" çığlıklar çınlatıyor. Sizlere demiştim ya, en çıplak tepkilerinizi ne zaman verirsiniz diye. İşte böyle acı ya da heyecan anlarında... "Resmiyet" ya da "kanun" dinleyecek hal olur mu bu anlarda? O yüzden "anne" değildir çağrılan, "yade"dir, "daye"dir.

Şimdi yeri değiştirelim; burası da Kürdistan'da bir bölge, karların mekanı. Qers mesela...

"Tirkî", "medeniyet" dili ya hani... "Tirkî" kibar ya... "Kurdî" geri kalmışlık göstergesi ya... İşte bu mantığın pençesinde bir Kürdistanlı, kentteki bir manava kibar olmanın birazdan ona vereceği gururla soruyor elmanın fiyatını, ince bir ses ve temizlenmiş bir gırtlakla: "Elma kaçamı?" Bu karların kentinde bir kar tanesi daha, kızgın demire düşüp cızırdatan su damlası gibi düşüyor yangın yeri yüreğime.. O buhar oluyor, bense ateş oluyorum yavaş yavaş... Kulaklarımda çınlıyor: "Elma-ka-ça-mı" Onun "Kurdî"den duyduğu utanç, iliklerimde öfkeleşiyor ve öfkem yüreğimde devleşiyor o an...

Yer bu kez, K. Kürdistan'ın "paytaxt"ı, Amed... Burası bir park. Kalabalıkça oynuyor çocuklar... Onları izliyorum. İki grup oluyorlar birden. Yarısı slogan atarak yürüyor topluca: "Kur-dis-tan-go-ris-tan-jî-bo-fa-şis-tan!..." Sonra diğer grup birkaç adım ötede önlerine diziliyor ve bu gruptan biri -belli ki grubun lideri-, öfkeyle bağırıyor: "Dağılım yoksa müdahale edeceğiz!" Öteki grup -anlaşılan o ki eylemciler grubu- yürüyüşe devam ediyor "polis grubu"nun üstüne doğru, slo-

ganlar şiddetleniyor ve "düşman"a bir de "Tirkî" haykırılıyor, "Kurdî"yi anlamayanları vardır belki diye: "Kür-dis-tan-fa-şiz-me-me-zar-o-la-cak!..." Sloganın ikinci atılışında "polis" müdahalesi.. "Çatışma"lar... Bir kısmı taşlara sarılıyor "eylemci"lerin, bir kısmını "polis" yakalıyor ve yakaladığını affetmiyor. Ellerinde coplar yok, biber gazları, gaz bombaları, tazyikli sular, silahlar da yok. Bunların yokluğu sokaktaki gördüklerine benzemese de, tekmeler konuşuyor ve sokaktakiyle benzerlik kurulmuş oluyor.

Oysa bu sadece çocuk oyunu. Oyunlar bu kadar acımasız olur muymuş? Ben en acımasızını el kızartmaca bilirdim. Oysa bu "oyun" gerçeği aratmayacak kadar acımasız. Adını ben koyacak olsam "yürek patlatmaca" derdim... Devlet şiddetiyle iç içe yaşayan bu çocukların, belki de Uğur Kaymaz ya da Ceylan Önkol ya da Enes Ata'nın arkadaşları olduğunu ve onların donmuş bedenleriyle büyüdüklerini unutmuyorum. Boğazım düğümleniyor. "Ne yapıyorlar?" diyorum; bir ana "belki de öç alıyorlar" diyor, "ölü çocukların, açlıkla ya da kurşunla ölmüş fark etmez, ölü çocukların öcünü.. Birazdan eylemciler polis, polisler eylemci olacak." Ve yeniden başlıyoruz:

“Kur-dis-tan-go-ris-tan-jî-bo-fa-şis-tan!”

Yer yine Kurdistan’ dan bir bölge... En başta “nexweşhane”sini ziyaret ettiğimiz Qoser olsun mesela...

Yine oyun oynuyor çocuklar. Evlerinin önündeki geniş kaldırımdalar; futbol oynuyorlar. Birden, gol kaçıran takım arkadaşına bağıyor çocuk, kafası avuçlarının arasında; “Ne yaptın oğlum sen!” Tirkî bağırdı, duydunuz mu? Bu çocuk Tirkî bağıyor. Düzgün “Tirkî”si ele verdi yabancılığını. Ama korkmadım da değil. En kendi olduğu bu heyecan anlarında “Tirkî” konuşması; kendi dilinden olmayan bir dili konuşması, kendinden başkasına dönüşüyor olması beni korkuttu. Doğal değil mi?

Dilini nasıl öğrenemez bir çocuk? Neden başka dilde ifade eder kendini? İnsanlar nasıl inkar ederler bir dili ve kültürü? Bir halkı nasıl reddeder insanlar? Düşündüklerimden ve gördüklerimden ürpermiş içimden bir ses yükseliyor: “Sorun insanlara ait değil ki, insanlardan kaynaklı da değil. Sorun devletin ekonomik sistemine ait; böyle derinlikli bir konuya böyle yüzeysel ve vicdani bir meseleymiş gibi bakılır mı hiç? Eğer böyle bakarsan yanılıya düşmez misin? Bu, bir devletin egemen sınıfının egemenliğini sürdürme meselesi, ekonomik kazançlarını devam ettirme meselesi.”

“Ama” diyorum. “Ama bir dil nasıl ‘tanımlanamayan’ ilan edilir ki, nasıl ‘bilinmeyen’ olabilir ki?” Sonra cevabı kendim veriyorum yine. “Öyle ya... Koca ülke dört ayrı parçada, ayrı ayrı devletler tarafından ilhak edilmiş de,

bu ülkenin insanların büyük bölümünün kullandığı dil ve yaşattığı kültür inkar edilmiş çok mu?”

“Ne yapmalı?” diyorum. İçimdeki ses yine yanıtlıyor beni sabırsızlıkla: “Biliyorsun, biliyorsun!” “Evet”, diyorum. “Biliyorum. Bu acı bitsin diye, ilhak ve işgal son bulsun diye, ‘anadil’ eğitimde kullanılsın, çocuklar biber gazı solumadan büyüsün diye faşizmi yıkmak gerek!” “Sadece bunlar için mi ve sadece bu kadar mı?” diyor içimdeki. “Hayır” diyorum. “Ezilen halklarımızın, Kürt- Türk- Ermeni- Çerkez- Laz... Tamamının çilesi bitsin, çocuklar kara çıplak ayak basmak zorunda kalmasin, açlıktan ölmesin diye, anaların gözünde çocuklarının açlığının yaşı değil, göğsünde bebelerine süt olsun diye, sosyalizmi kurmak gerek!” “Hep gerektiğini söyledin, kendini pasif tutmaya mı çalışıyorsun, yoksa elinden geleni yapacak mısın bunlar için?” diyor.. “Elbette, elbette yapacağım.” diyorum.. “Tek başına?” diye soruyor. “Yok... Ama herkes bunu istemiyor ki...” “Herkes anlattın mı ki bunları?” diyor. Susuyorum... “Anlatabildiklerine anlat, gidebildiklerine git. Elinden gelenin fazlasını yap. Yap ki Kürdistan ve Türkiye faşizme mezar olsun. Hem zaten, bu kadar iç içeyken ayrı ayrı olur mu hiç?” “Doğru” diyorum, “olmaz”. “haydi öyleyse, topla ‘Tirkî’ çocukları, getir koy ‘Kurdî’ çocuklarla oynasınlar. Sonra, Enes Ata’nın, Ceylan’la Uğur’un da analarını al, bebe Kübra’nın anasıyla buluştur; buluştur ki görsünler açlıktan ve kurşundan ölümlerin anaları, görsünler kim dost kim düşman! Yoksulluk dördüne de dert değil mi, açlık dert değil mi hepsine! Bir de “Kurdî”lik dert oluyor “Kurdistan” da; zengin sofralarına tuz biber serpilir gibi değil, açlığa ölümler serpilir gibi serpiliyor “Kurdî”lik... Sen buluştur açlıktan ve “Kurdî”likten ölümlerle evli yaşayanları. El ele versinler de yürüsünler düşmanın göğsüne hançer olmaya!”

“Doğru”, diyorum. “Doğru! Haydi analar, haydi kadınlar, haydi işçiler, emekçiler, haydi öğrenciler, gelin yürüyelim düşmanın göğsüne hançer olmaya- hançer vurmaya!”

DÖB’lü Bir Öğrenci

Dilini nasıl öğrenemez bir çocuk? Neden başka dilde ifade eder kendini? İnsanlar nasıl inkar ederler bir dili ve kültürü? Bir halkı nasıl reddeder insanlar? Düşündüklerimden ve gördüklerimden ürpermiş içimden bir ses yükseliyor: “Sorun insanlara ait değil ki, insanlardan kaynaklı da değil. Sorun devletin ekonomik sistemine ait; böyle derinlikli bir konuya böyle yüzeysel ve vicdani bir meseleymiş gibi bakılır mı hiç? Eğer böyle bakarsan yanılıya düşmez misin? Bu, bir devletin egemen sınıfının egemenliğini sürdürme meselesi, ekonomik kazançlarını devam ettirme meselesi.”

LENİNİST
MİZAH
KOLLEKTİFİ

LMK

LMK

Adıyaman Gölbaşı ilçesinde cenazeyi almaya giden Sinan'ın annesi Nazife Cemgil, çevresini saran kadınlara Sinanlar'ı şöyle anlattı: “*Bu oğlum Sinan... Bunlar da onun arkadaşları (Kadir ve Alpaslan), kardeşleri.... onlar da oğullarım... Bu çocuklar, bu oğullar; bu ülkeyi, halkı, sizleri sevdiler. Başka bir istekleri yoktu. Her biri birer dehaydı. Her biri üstün zekalı birer güzel insandı. Dileselerdi, düzenin adamları olsalardı, şimdi burada cansız yatmazlardı. Birer milyoner olurlardı. Ama onlar, halkı, sizleri sevdiler. Sizin sorunlarımızı omuzladılar. Size yalan söylüyorlar. Onlar eşkıya değildi...*”

Devrim tarihi birçok devrim savaşçısını, önderini halkların yüreğinde unutulmaz bir yere sahip olduğunu yazar. Nurhak dağlarında 31 Mayıs şafağında, yoldaşlarını özgürleştirmek için, Denizlerin idamını engellemek için giriştikleri bir eylemde ölümsüzleşen Sinan Cemgil'i, Kadir Manga'yı ve Alpaslan Özdoğan'ı da, halklar yüreğinde tıpkı Denizler gibi koruyor, seviyor, unutmuyor. Sinan'ın annesinin cenazesini almaya gittiğinde kadınlara söylediği sözler bugün yaşananlarla doğrulanıyor. Gençler, kadınlar, analar Sinanlardan sevgi dolu sözlerle bahsediyorlar. Onların yolunu yürüyorlar. Devrimin bu büyük militanlarını, THKO'nun önder gerillalarını unutmuyorlar.

Yoldaşlarımızın her biri eşsiz insanlardı. Gerçek, katıksız insanlardı.

Sinan Cemgil; THKO'nun öncü

Sinan Cemgil ve yoldaşları Nurhak dağlarına çıkarlar. Denizlerle burada buluşacaklardır. Ancak Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan yakalanmıştır. Denizlerin idamını engellemek için Malatya – Kürecik'te bulunan ABD radar üssüne yönelik bir eylem örgütlenir. Fakat T.C ordusuyla girdikleri çatışmada THKO'nun önder kadrolarından Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan ölümsüzleşirler. Nurhak kana boyanmıştır. Onlar bayrak olmuşlardır artık. Devrimci iradenin, yılmazlığın adı olarak geçtiler tarihimize Sinanlar. Bu çetin kavganın türküsüdür Sinanlar.

---

kadrolarından olup Türkiye – Kürdistan devrim tarihinde büyük bir öneme sahip devrimcilerden biridir. Sinan Cemgil'de oluşan devrimci karakteri anlayabilmek için öncelikle TİP içerisinde yer aldığı döneme bakılmalıdır. Sinan Cemgil TİP içerisinde bulunduğu dönemde 68 kuşağının devrimci çizgisi yeni yeni şekillenmekteydi. TİP içerisinde bulunduğu dönemde TİP'in reformist, uzlaşmacı, parlamantarist anlayışının Marksizm- Leninizmle uzaktan yakından bir bağlantısı olmadığına karar verdi. Sinan Cemgil ve Deniz Gezmiş TİP'ten ayrıldılar. Bu ayrılıktan sonra birçok genç TİP'ten kopar. Sinanların, Denizlerin bu militan ruhunu TİP taşıyamamıştır. Sinan Cemgil devrimci karakteri kendi kişiliğiyle özdeşleştirmiş ve işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda mücadele etmiş, hayatını bu yola adamıştır.

Devrimci gençlik Sinan'ı her yerde görmektedir. Bir bakarsınız, polis tarafından aranması olmasına rağmen ODTÜ'de, İstanbul'da öldürülen Taylan Özgür için bir konuşma yapar, bir bakarsınız üniversitede boykot eyleminin en önündedir, bir bakarsınız üniversite işgalinde en başı çekmektedir. Sinan Cemgil kitleler üzerinde özellikle de öğrenci gençler üzerinde etkisini göstermiştir. Sinan konuşma yapacağı zaman ODTÜ'nün öğrenci gençleri koşturmaktadır. Denizler ve Sinanlar bir devrimi gerçekleştirme yolunun silahlı mücadeleden geçtiğine inanıyorlardı. Bir arkadaşı Sinan'a “*biz silahlı 20 ki-*

şiyile devrim yapabilir miyiz?” diye sorduğunda Sinan “Biz bir meşale yakarız. Arkamızdan gelenlerin yolu aydınlanır.” demiştir.

Kadir Manga; yoldaşımız 1947’de Konya’nın Akşehir ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğreniminin ilk yıllarını Akşehir’de, liseyi İzmir’de bitirdi. Erzurum Atatürk Üniversitesi FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu) Erzurum Sekreterliği kurulmadan önce, 1967’de Erzurum Atatürk Üniversitesi Fen- Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’ne girdi. Aynı yılın Ekim ayında kurulan Fen- Edebiyat Fakültesi Fikir Kulübü Kurucu Başkanı oldu. Fen- Edebiyat Fakültesi Fikir Kulübü’nün kurulmasıyla FKF Sekreterliği için sayı tamamlandı ve aynı yıl kurulan FKF Erzurum Sekreterliği’nin Yönetim Kurulu’nda da görev aldı. 25

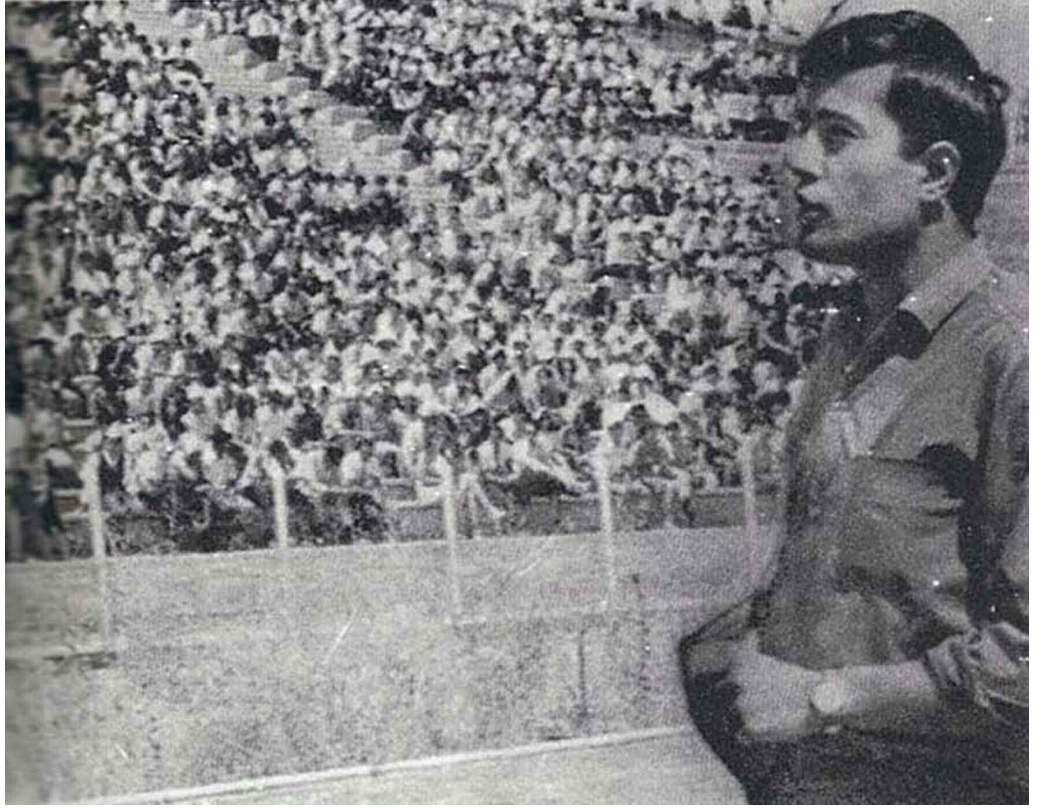
Aralık 1967’de öğrenci yurdunun B Blok 85 numaralı odasının duvarında ele geçirilen dinleme cihazının kamuoyuna açıklayanlar arasındaydı. 1968 yılı boyunca öğrenci derneği seçim kampanyası ve eğitim çalışmalarının örgütleyicisiydi. 4 Ocak 1969’de yapılan FKF Olağan Kongresi’ne Erzurum Delegeesi olarak katıldı ve Yusuf Küpeli’nin Genel Başkanlığı kazandığı bu Genel Kurul’da FKF Genel Yönetim Kurulu üyeliğine seçildi.

1969 Haziran ayı sonunda Erzurum’da Kurulu bulunan İzmir Yüksek Tahsil Talebe Cemiyeti Başkanı seçildi ve Filistin’e gidinceye kadar bu görevini sürdürdü.

1969 Aralık sonlarında Filistin’e gidinceye kadar aralıksız olarak Erzurum Atatürk Üniversitesi’nde ve çevre illerdeki tüm devrimci eylemlerin örgütlenmesini yönetti ve aktif olarak yer aldı. Erzurum gibi gericiliğin yoğun olduğu bir bölgede devrimci çalışmanın ne demek olduğunun en iyi örneklerini göstermiştir.

Hüseyin İnan’ın çağrısı üzerine gittiği Filistin’de El Fetih örgütü kamplarında eğitim gördü. 16 yoldaşıyla Türkiye’ye döndükten sonra 1 Şubat 1970 tarihinde dönenlerden 11 yoldaşıyla Diyarbakır’da yakalanarak 8 ay Diyarbakır ceza evinde yattı.

Tahliye olduktan sonra Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu’nun (THKO)

dağ kadrosunda yer aldı. 1971 Şubat ayından itibaren kırsal kesimde görev alarak fiilen kırlarda çalışmalar yaptı.

12 Mart Muhtırası verildiği gün Kadir Manga, THKO’nun kır örgütü ile dağdaydı. Hayatını adadığı işçilerin, emekçilerin, köylülerin mücadelesinin zaferi için durmadan çalıştı ve Nurhak dağlarında bayraklaştı.

Alpaslan Özdoğan; 3 Mart 1946’da Buca’da doğmuştu. Katledildiğinde henüz 25 yaşındaydı. Yaşamının baharında gencecik, hayat dolu yoldaşımız hiç çıkarsız insanlığın mücadelesine kendini adadı. Emekçiler bunu unutmayacak. Yıllar sonra bir yoldaşı Alpaslan’ın okul arkadaşlarından birini Nurhak’ta bir lokantaya götürüyor. Gerisini arkadaşının anlatımından dinleyelim: “Elbistan’dan Nurhak’a gittik. Sarmaşık adlı bir lokantaya girdik, lokantacı bizi sitayişle karşıladı. İrfan ile birbirlerine bir sarıldılar ki görmelisiniz. Lokantanın duvarında, Sinan, Kadir, Alpaslan, Deniz, Yusuf ve Hüseyin’in resimleri asılı.

Merakla sordum, aslında cevabı kestirebiliyordum ama olsun bir de ondan duymak istedim. “Onlar bizim canlarımız” dedi. Alpaslan “benim arkadaşım” dedim. “Onlar geldiklerinde 15-16 yaşlarındaydım” dedi, ağlayarak bana sarıldı. “Onları koruyamadık, bu bizim içimizde ömür boyu yara ola-

rak kalacak” derken adeta benden özür diliyordu. Tüylerim diken dikendi, zira onların son nefeslerini verdikleri yerde havayı soluyordum. Çok yakınımdaydılar. “

Mücadelenin her aşamasında cesareti ile öne çıkan yoldaşımız Filistin’e gittiği zaman da, oradaki kişilik ve yetenekleri ile herkesin takdirini ve saygısını kazanmış, bizzat cephede savaşa katılmış ve üstün başarılar göstermiştir.

Sinan Cemgil ve yoldaşları Nurhak dağlarına çıkarlar. Denizlerle burada buluşacaklardır. Ancak Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan yakalanmıştır. Denizlerin idamını engellemek için Malatya – Kürecik’te bulunan ABD radar üssüne yönelik bir eylem örgütlenir. Fakat T.C ordusuyla girdikleri çatışmada THKO’nun önder kadrolarından Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan ölümsüzleşirler. Nurhak kana boyanmıştır. Onlar bayrak olmuşlardır artık. Devrimci iradenin, yılmazlığın adı olarak geçtiler tarihimize Sinanlar. Bu çetin kavganın türküsüdür Sinanlar.

**NURHAK’IN KANI
YERDE KALMAYACAK
YOLUMUZU
AYDINLATANLARA
SELAM OLSUN!**

EMEĞE EZGİ “ADIM DENİZ”

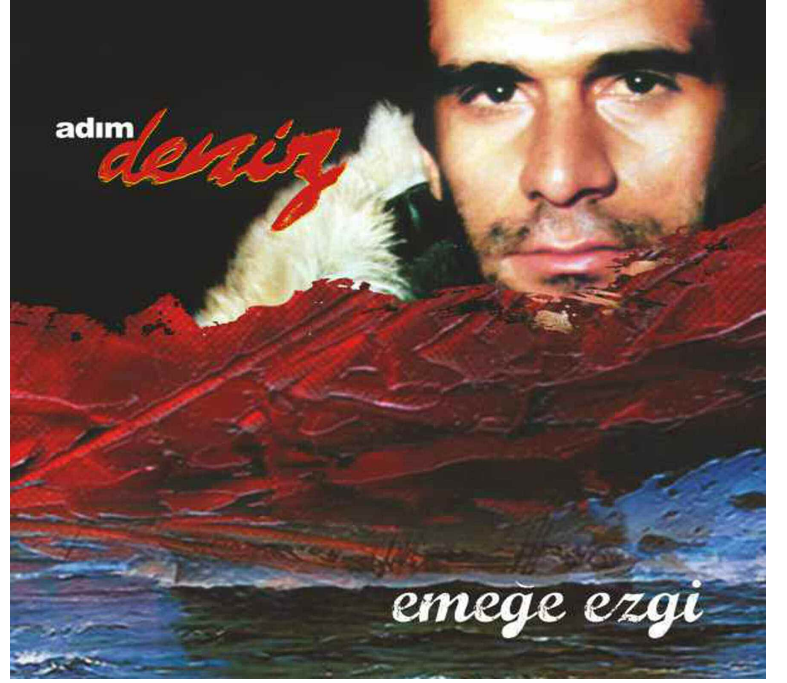
Hayaller kurmakla başladı her şey. Yaşadığımız hayatın eksikleri olduğunu fark ettik; sonra bu eksiklere çözüm aramaya başladık ve karar verdik: Hayatın ve insanların sorunları ancak dünya değişirse çözülebilir. Bu yolda verilen emeği sizlere yansıtmak ve sizleri, hedeflediğimiz sosyalizmi ve Yeni İnsan’ı birlikte oluşturmaya davet etmek için bu albümü ortaya çıkardık.

“Eğer bir idealiniz varsa, dünya o ideal kadar büyüktür.” Bizim ideallerimiz şimdilik sadece bu dünya kadar. Biz dünyayı değiştirmek istiyoruz. Savaşların, ayrımların, açlığın, işkencenin, sömürünün, para kazanmak için üretilen hastalıkların, yoksulluğun, evsizliğin, sınıfların olmadığı, insanların yeteneklerine ve tercihlerine göre çalışıp, tüm ihtiyaçlarını karşılayabildiği bir dünyada yaşamak istiyoruz.

Bütün bunların kolay olmadığını, bu değişimin gerçekleşmemesi için çabalayan ayrıcalıklı sınıfların karşımızda durduğunu biliyoruz. Şunu da biliyoruz: İlerleme ve gelişme hayallerin gerçekleşmesidir. Eğer insanlık, adına yakışır bir dünyada yaşayacaksa, bunun ilk adımı o dünyanın hayalini kurmaktır. Bu ilk adım çoktan atıldı, o hayal kuruldu. Şimdi sıra bu hayali gerçekleştirmekte. Dinleyeceğimiz bu albümde sizlerle paylaşmak istediğimiz hayalleri ve o hayalleri gerçekleştirmek uğruna yaşamını adayanları bulacaksınız.

Grubumuzun bu ilk albüm çalışmasını, ölümsüzlüklerinin 40. yılında bu idealin en önemli isimleri olan Denizler’e ithaf ediyoruz. Burjuva sanatçılar ve siyasetçiler tarafından romantik, hayalperest, iyi çocuklar olarak lanse edilip, asıl nitelikleri yok edilmeye çalışılan Denizler’i bu albümde, gerçek kimlikleri olan devrimcilikleriyle ortaya koymayı, onların yoldaşları olarak bu süreçteki en önemli görevimiz olarak görüyoruz.

Bu çalışmamızın en değerli ayrıntılarından birisi de grubumuzun temellerini atan Aysun Bozdoğan’ın sesiyle buluşmamız oldu. 2001’de girdiği ölüm orucu eylemi sonucu yaşamını yitirmiş olan Ayışığımız Aysun’un sesi 1996 yılında, Bayrampaşa Cezaevi’nde bir teybe yapılan kayıt sayesinde ses-

lerimiz arasında yer aldı.

Sanat yaşamımızın bugüne kadarki en önemli adımı olan bu çalışma her ne kadar alışıl gelmiş uygulamalar nedeniyle Emeğe Ezgi imzası ile yayımlanmış olsa da bizler bu çalışmanın binlerce yıllık bir toplumsal emeğin sonucu olduğunu biliyoruz. Öncelikle çalışmamızın bu son halini almasında önemli payı olan, emeğini ve özenini esirgmeden deneyim ve yeteneğini bizlerle paylaşan Yücel Arzen’e, yıllardır bizleri sürükleye sürükleye derslere sokup, kendisi yorulmak bilmeden egzersizleriyle nefesimizi ve sesimizi şekillendiren Kaan Erten’e, Hrant Dink Vakfı’na, arşiv ve olanaklarını bizimle paylaşan Anadolu Ateşi’ne, projenin hayata geçmesinde gerekli maddi olanakları sağlayabilmek için aylarca koşturan, organizasyonlarımızda ter döken yoldaşlarımıza, duvarlar arasında olmalarına rağmen bizlere destek sağlamayı başaracak irade ve yaratıcılığa sahip devrimci tutsaklarımıza, bütün bu süreç boyunca bizleri hem bekleyip hem destekleyen ailelerimize ve isimlerini burada sayamadığımız emeği geçen tüm dostlarımıza teşekkür ediyor ve haykırıyoruz;

Yaşam Bizden Yana!

EMEĞE EZGİ

Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği “Emperyalist Savaşlara ve Faşizme Karşı Örgütlenelim, Sosyalizm Mücadelesini Yükseltelim” çağrısıyla Taksim’de bir yürüyüş düzenledi.

14 Nisan Cumartesi günü gerçekleştirilen yürüyüş Taksim Tünel’den Meydana doğru gerçekleştirildi. “Biz, İşçi Sınıfının Askerleriyiz, Burjuvazinin Değil” pankartı açarak sağanak yağmura rağmen Taksim Meydanı’na yürüyen kitle, İstiklal Caddesi boyunca sık sık “Emperyalist Savaşlara Karşı Savaş”, “Savaşa Karşı Savaş”, “Savra Savra Hatta Nasır”, “Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam”, “Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm” sloganları attılar. Okunan basın açıklamasında; “Bu savaş kapitalistlerin savaşıdır. Biz ezilen halklar ve gençler bu savaşta burjuvaların tarafını tutamayız. biz ezilen halklar ve gençler buradan ilan ediyoruz ki, onların adına kanımızı dökmeyeceğiz, onların daha fazla kar elde etmesi için Suriyeli sınıf kardeşlerimizi, Suriyeli halk çocuklarını öldürmeyeceğiz” denildi.

ADI ELİF OLSUN

Yürüyorum. Doktor reçetelerine rağmen... Yürüdükçe ağrısı artıyor ömrümün. Yürüdüğüm için değil. Gördüklerimden. Henüz yeni dağılmış bir pazar... Ve bir öykü beni çağıyor. Bir sokak beni davet ediyor yoksulluğuna.

Henüz yeni dağılmış bir pazar... Etrafta meyve sebze artığı, birde pazar parası olmayanlar. Kamyonetlerin arkasına yükleniyor çuvallar ve insanlar. Küçük bir çocuk el sallıyor bana. Yürüyorum. Az ileride bir anne sebzeleri topluyor. Elindeki küçük bıçakla çürüyen yerlerini ayıklıyor. Beyaz ve kirli bir çuvala dolduruyor. Hemen yanında da minik kız. .. Meyve artıklarının içinde ve mutlu... Gülüyor. Siyah bir poşet bağlı beline... Sol eliyle sımsıkı onu tutuyor. Dikkatlice onu izliyorum. Tam onların karşısına kurulu çay ocağına oturup, bir çay söylüyorum. Kız meyveleri toplamaya devam ediyor. Ama sürekli beline bağladığı siyah poşete bakıp gülüyor. Meyveleri topladıkça mutluluğu artıyor. En çok erik seviyor olmalı. Çünkü hep yerdeki erikleri dolduruyor poşetine. Küçük kıza bakıyorum uzun uzun. Kirli ve uzun saçları... Meyve artığı bulaşmış, renkli, uyumsuz ve yırtık elbiseler içinde.

Birden çok güzel bir şey oluyor. Annesi kızın yanına gidip meyveleri topladığı poşeti alıyor. Tutuyor elinden ve oturduğum yere doğru geliyorlar. Kızın bir eli hala beline bağlı siyah poşette. Sıkı sıkı kavriyor poşeti. Kahveci yine mi bunlar deyince daha önceden bu anne kızını tanıdığını ve sürekli bu pazara geldiklerini anlıyorum.

Kadın korkarak kahveciye bakıyor. Ve yavaşça tahta iskemlenin üzerine oturuyor. Kahveci kadına kızıyor.

"Pis pis kokutacaksın yine etrafı. Müşteri kaçacak"

"Ne yapalım ağabey bizimde pazarımız bu" diyor kadın.

Küçük kıza bakıyorum. Annesinin sol tarafında olduğu için pek göremiyorum. Yeni bir çay daha söyleyip yer değiştiriyorum. Yeni yerim küçük kıza daha yakın. Küçük kızla göz göze geliyoruz. Gülüyor. Beline bağladığı poşetine baktığımı görünce daha sıkı sarılıyor. Sonra elini yavaşça poşete doğru götürüyor. Düğümü çözüyor. Düğümü çözülen siyah poşeti masaya koyuyor. İçimden haydi çabuk diye sabbırsızlanıyorum.

Poşeti açıyor içinden bezden bir bebek çıkıyor. Kim bilir bunca yoksulluk içinde çocuk olduğunu unutmamak içindir belki o bebek. Ben çocuğum diyebilmek içindir belki de o bebek. Bana bakıyor. Dayanamayıp soruyorum.

"Adı ne?"

Gülüyor.

"Bu canlı mı ki? Hiç adı olur mu?"

"Neden olmasın. Bir ad koyarsak olur?"

Küçük kızla konuştuğumu gören bir adam bunlara yüz verme genç diyor. Bunlara yüzme verme diyen o soğuk ses dolanıyor kulaklarımda. Küçük kız adamın kötü bir şey söylediğini anlıyor. Yüzü asılıyor. Ona bakıp gülüyorum. Yanışını sıkıyorum. Morali düzeliyor. Ben hep yüz veriyorum "onlara" amca.

"O zaman sen bir ad koy"

"Adı Elif olsun mu?"

"Olsun" diyor. Gülüyor.

Masanın üzerinde saçlarını tarıyor. Poşetindeki en güzel eriği çıkarıp bebeğine yediriyor. Eriği bebeğin ağzına götürdükçe bana bakıp gülüyor.

"Bende ona çikolata alsam yer mi?" diye soruyorum. Hemen yandaki bakkaldan bir çikolata alıyorum. Küçük kıza uzatıyorum.

"Al. Bu seninle, Elif'in"

Küçük kız sadece gülüyor.

"Ama ona çok iyi bak tamam mı? Elif'e çok iyi bak. Benim de adı Elif olan uzaklarda saklı bir ablam var. Ona çok iyi bak. olur mu?"

"Tamam abi" diyor gülüyor.

Küçük kızla konuştuğumu gören bir adam bunlara yüz verme genç diyor. Bunlara yüzme verme diyen o soğuk ses dolanıyor kulaklarımda. Küçük kız adamın kötü bir şey söylediğini anlıyor. Yüzü asılıyor. Ona bakıp gülüyorum. Yanışını sıkıyorum. Morali düzeliyor. Ben hep yüz veriyorum "onlara" amca.

Annesi meyve ve sebzeleri düzenledikten sonra, kızın elinden tutuyor. Küçük kız bebeğini poşete koyup yeniden beline bağlıyor. Ve annesinin elinin ucunda kayboluyor.

ITZA'NIN DOĞUŞU

SİBEL SÜRÜCÜ

Beş bin yıl... Beş bin yıl önce yaşamı üreten ve bereketin sembolü Itza lanetlendi, esir edildi... Ve işte, işçi Leyla, eylem çadırında... İşten atılmış ve hakkını almak için eylemde... Ve Itza geliyor yanına, beş bin yıl boyunca o ağacın içinde yaşayan, binlerce yıl öncesinin bereketin, adaletin sembolü kadın figürü, günümüz modern dünyasının proleter kadınının yanına... Ve ona binlerce yıldır biriktirdiği kadın gözyaşlarını getiriyor.

Birden karşımızda çağlar öncesinden, kabilelerin bilge kadını geliyor. Erkeği ile birlikte dünyayı keşfeden, tanıyan, insanlığı ileri taşıyan "büyücü" kadın... Ardından tarihin bilinen ilk kadın bilim insanı, gök bilimci ve matematikçi Hypatia geliyor. Yaşamını bilime adayan kadının din kisvesi altında taşlanarak tarih sahnesinden silinmek istenmesini görüyoruz. Ardı ardına geliyor kadınlar Leyla'nın önüne. Ve her çağda, her toplumun kadınının kendine göre çileleri ve başkaldırıları olduğunu, kendisinin de bu büyük yürüyüşte sadece bir parça olduğunu görüyor Leyla.

Almanya'ya gidiyoruz, Otto Braun'u mahkemeden kaçıran ve "yüreğime ve partime karşı görevimi yerine getirdim" diyen 16 yaşındaki Olga Benario'yu görüyoruz karşımızda. Yunanistan'daki albaylar cuntasında pişmanlık belgesini imzalamadığı için Trikeri Adası'nda tutulan beş bin kadının arasına gidiyoruz ve onların yazgısına, umutlarına, Luisa'nın idamına, Aliki'nin sevdasına ve başkaldırılarına tanıkl oluyoruz Leyla ile birlikte. Sonra Güldünya oluyoruz, sevdiğine kaçtığı için kucağında bebeğiyle katledilen...

Ve kayıp kadınlardan birini görüyoruz, çocuk yaşta evlendirilen, horlanan, okuma yazması dahi olmadan hep ikincil bir yaşam süren...

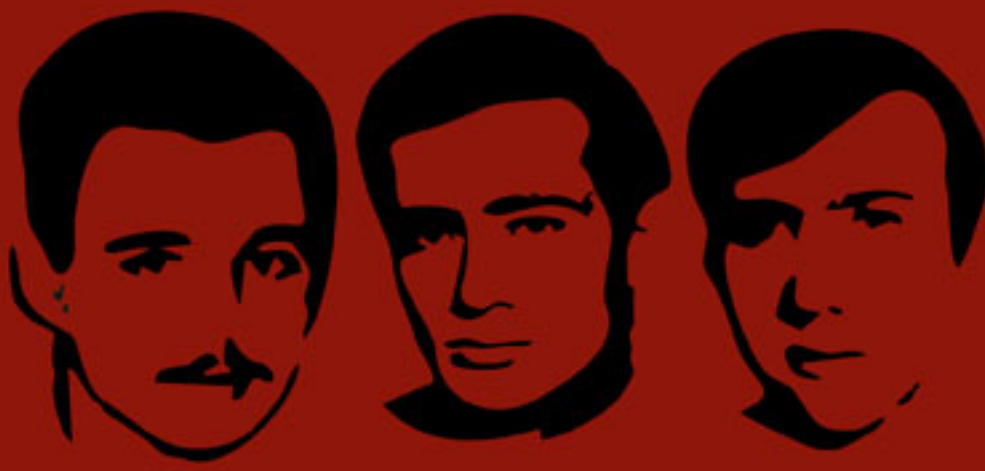
Ve zindanlara geliyoruz. Birden Sibelimizi buluyoruz karşımızda, kırmızılarını giymiş, tarih kadar ağır, tüy kadar hafif, doğruluyor yatağından ve "bir rüya gördüm" diyor. yanı başındaki yoldaşına yazdırıyor rüyasını, "Bırak yüzün şiirle örtülsün, sen yıldızlara bak / bırak dünyanın yükünü ve zaferin türküsünü yaşayanlara, yoldaşlarına" diyor ve hepimiz birlikte sayıyoruz son nefeslerini... Sahne donmuş, seyirciler donmuş... Ve yanı başındaki yoldaşı bize Sibel'i anlatıyor, bir gün sonra ölümsüzleşmesinin 11. yıl dönümü olan Sibel Sürücü'nün kısa ve dolu yaşamını anlatıyor.

Devinin Tiyatro Atölyesi'nin hazırladığı ve Su Gösteri Sanatları Merkezi'nde gösterilen kadın oyunu "İtza'nın Doğuşu", bu duygu yüklü sahne ile sona eriyor. Alkışlar gözyaşları eşliğinde yükseliyor.

Emekçi Kadınlar adına sahneye çıkan kadın emekçi de gözyaşlarını saklayamıyor ve Sibel'in cenazesine tanıklık edişini, orada Sibel'imizin anası Sakine Sürücü'nün cesaretini anlatıyor. Sibel'imiz, kendisine ithaf edilen "İtza'nın Doğuşu" ile 11. ölüm yıl dönümünde anılıyor.

(Bu oyun daha sonra Pir Sultan Abdal Derneği Eyüp Şubesi Alibeyköy Cemevi'nde, 13 Mayıs günü, Anneler Günü" dolayısıyla yeniden oynandı.)

EKA-Emekçi Kadınlar

nurhaklarda
yanan
devrim
ateşi
sönmeyecek

31 MAYIS
İSTANBUL

ANMA
KARACA AHMET
MEZARLIĞI
ANA GİRİŞ KAPISI
SAAT: 12.00

MEŞALELİ
YÜRÜYÜŞ
GALATASARAY
SAAT: 20.00

İZMİR

ANMA ETKİNLİĞİ
27 MAYIS PAZAR GÜNÜ
SAAT: 15.00
AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ
1337 SK. NO:18
ÇANKAYA - İZMİR
(ESKİ BATTI DERSANESİ KARŞISI)

MEZARBAŞI ANMA
31 MAYIS PERŞEMBE GÜNÜ
SAAT: 12.30
TOPLANMA YERİ:
DOKUZÇEŞMELER KAMPÜSÜ ÖNÜ
BUCA

 adım *deniz*
emeğe ezgi
Yücel ARZEN'in katılımıyla

albüm
tanıtım
konseri

KONUK SANATÇILAR
Nurettin GÜLEÇ
Mehmet EKİCİ

3 Haziran
P A Z A R

saat 20.00
deniz
gezmiş
parkı

1 MAYIS MAHALLESİ

AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ

İstiklal Cad. Rumeli Han 88/3 Taksim-İstanbul
facebook.com/grupemegeezgi
0212 249 44 43

yeni zamanlara yeni ezgiler gerek

emeğe ezgi

adım *deniz*

**2011'e şifre skandalı
damgasını vurdu**

10 Haziran 2012 Tarihinde "4+4+4 ve Sınavlara Karşı Kadıköy'de Buluşuyoruz"
şiarıyla gerçekleşecek mitingde, bizler de katılımcı olarak yer alıyoruz.
10 Haziran Pazar günü, Tepe Nautilus önünde tüm liseli, üniversiteli gençliği
saat 13:00'da DÖB bayrağı altında toplanmaya çağırıyoruz!

Gençlik Devrimle Özgürleşecek!
Özerk- Demokratik Üniversite!
Eşit, Parasız, Bilimsel, Ana dilde
Eğitim Sosyalizmde!

DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği

Komünistler, kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak tüm mevcut toplumsal koşulların zorla yıkılmasıyla ulaşabileceğini açıkça ilan ediyorlar. Varsın egemen sınıflar bir-komünist devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var.

Karl Marks - F. Engels

